

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



RAMAZAN DAVULU !

SAFER
ZORLU



kutlu olsun!..

1 çekilişte

20
MİLYON

**milyon bayramında
20,000'e yakın talihli
bayram edecek**

BU ÇEKİLİŞTE:

45

Apartman Dairesi

50 adet 100.000 lira

100 adet 10.000 lira

200 adet 5.000 lira

1000 adet 1.000 lira

ayrıca 16 000 adet
çeşitli para ikramiyeleri
talihlilerini bekliyor.

Bütün tasarruflarınızı yıl sonuna kadar
İş Bankasında toplayınız...
Milyon Bayramında bayram edecek
talihlilerden olmanız,
en büyük dileğimizdir.

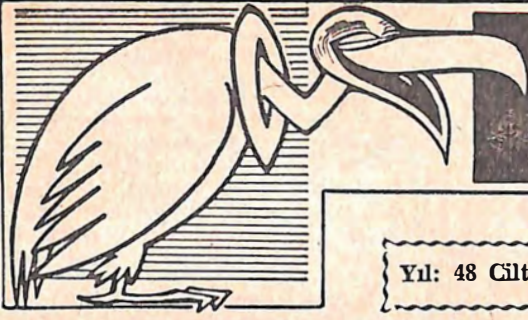
TÜRKİYE



İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 4202 — 169)



AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 19 Sayı: 46 * Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ * 4 Kasım 1970 * Fiyatı: 125 Krş.

Bozbeyli'ye dikkat!

BİZİM demokrasi bahçesinde türlü türlü çiçek vardır. Güllerin, papatyaların, ısırgan otlarının, devedikenlerinin, ayırık otlarının, yüzüz sarmaşıkların, aslanağızlarının haddi hesabı yoktur. Edepsizlikte şampiyon olanların, yüzüzlükte birinciliği kimseye kaptırmayanların, yalancılıkta pır aşkına göğün yedinci katına tırmananların yıllardan beri yaptıklarını gazetelerde okur, kulislerde dinler, salonlarda görürüz.

Bir de efendi adamlar vardır politikamızda...

Hangi meşrep ve mezhepte olursa olsun, kişinin efendiliği bir ayrı iştir. Şöyle ağırbaşlı, küfürsüz konuşan, konuştuğunu tartan, üzerine aldığı görevi sağdan sola partiler yelpazesindeki insanlara da beğenerek yapan kaç kişi var?

İşte, Ferruh Bozbeyli bunlardan biridir.

Kaç yıldan beri yüklendiği Meclis Başkanlığı görevini, fırtınalı havalarda ciddiyetle yerine getirmeye çalışmış, bir ihtilâl sonrası parlamentosunda bir tarafsız Başkan olmak amacına bel bağlamış politikacıdır Ferruh Bozbeyli...

Bozbeyli, Adalet Partilidir. Ama nasıl Adalet Partili?

Demirel'ci değil.. Bilgiç'ci değil.. Yalçın'cı değil.. Yeminli değil.. 41'ci değil.. düpedüz Adalet Partili.

Şu günlerde düpedüz Adalet Partili kalmadığı, veya çok az kaldığı için bu nitelik çok önemlidir. Ve işte yıllarca süren başarılı Meclis Başkanlığı görevinden istifa eden bu düpedüz Adalet Partili:

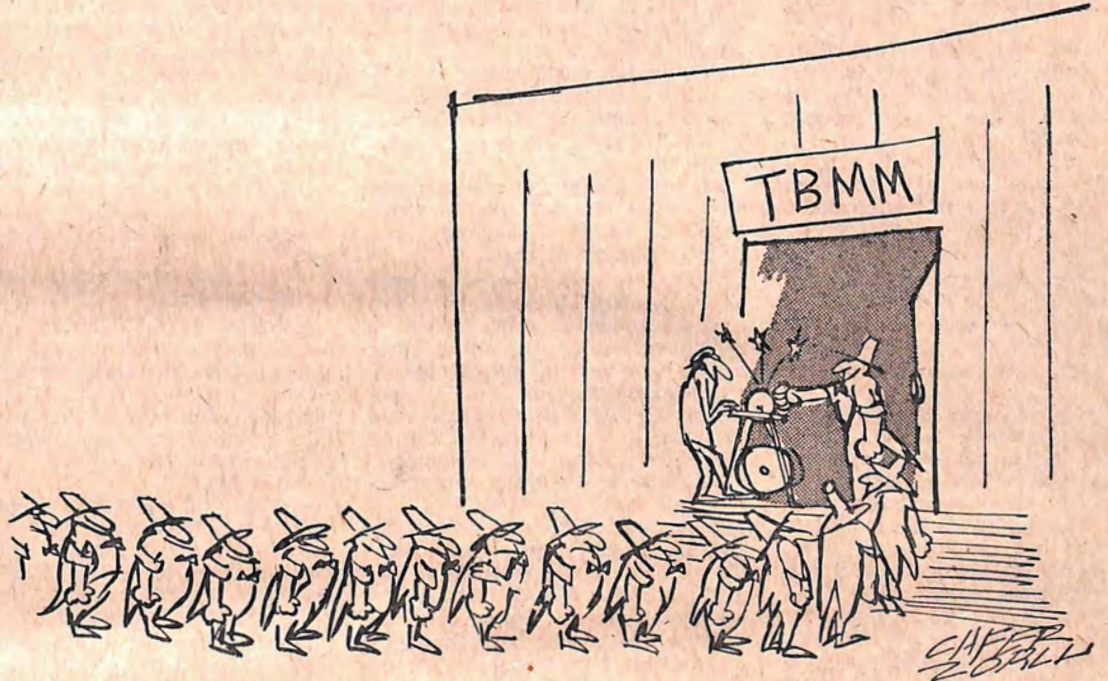
— Başarısız bir Meclise Başkanlık etmekten istirap duyuyorum.. diye konuşmaktadır.

Eski Meclis Başkanının kaygıları daha da ileriye gitmekte:

— Türkiye'de her siyasi parti tecrübeci Türk halkının ümidini bir nebze yemiştir.. demektedir.

Tam sekiz yıl Meclis Başkanlığı yapan ve «başarısız Meclisin başarılı Başkanı» sıfatını kazanan Ferruh Bozbeyli'nin söylediklerine kulak vermek gerekir. Zira Türkiye bunalmışlar içinde çırpınmaktadır. «Politikacı» dediğimiz zaman halkın gözleri önünde canlanan tip, dalavereci, üçkâğıtçı, çıkarıcı gibi bir şeydir. Halk arasında yaygın fikre göre, politikacıya güven olmaz, politikacı bugün böylesi söyler, politikacı yarın şöyle konuşur, politikacı kendi memleket menfaatini değil, kendi menfaatini düşünür. Siyasi parti demek bir çeşit şirket demektir. Girdin mi siyasi partiye, yükünü tutmanın yollarını bulursun. Evinin önünden cadde geçirmek istiyorsan, siyasi partiye gir.. dükkânına Belediye Zabıtası uğramasını istemiyor-

— Meclis açıldı. —



Yazısız

san, siyasi partiye gir.. apartmanın imar planını çabucak çıkarmak istiyorsan, siyasi partiye gir.. taahhüt işlerinde yağlı ihaleler almak istiyorsan, siyasi partiye gir.. ihracat ithalat işlerini tereyağından kıl çeker gibi yürütmek istiyorsan, siyasi partiye gir..

Siyasi partiye girmesen bile siyasi partinin kodamanlarına yanaş-tın mı, olmadık işleri oldurursun.

Kredi, kota, ruhsat, avanta, ne istersen, iktidarın rıhtımına geminin palamarını bağladın mı tamamdır.

Bu hava içinde kanat çırpın politikacıların umutsuzluk manzarası,

hele iktidar partisinin denetimden yoksun havası, en sonunda Meclis Başkanı Ferruh Bozbeyli'nin bile sabrını taşımış:

— İstifa ediyorum.. demiştir.

Ve şimdi 1970'in Kasım'ında parlamento açılırken Ferruh Bozbeyli kürsüde değil, milletvekili sıralarında oturmaktadır.

Acaba Meclis Başkanının bu uyar-masından ders almasını bilecekler çok mudur?

Sanmıyoruz.

Politik çıkarlar insanların gözünü öylesine karartıyor ki, sağını-solunu, önünü-ardını hesap eden yoktur. Tıpkı kıran kırana futbol maçına çıkmış oyuncular gibi, sille-tokat, tekme-yumruk, birbirine girmiş politikacılara Ferruh Bozbeyli gibi bir hakem istediği kadar düdük çalsın...

Zor duyulacaktır.

Futbol maçlarında hakemin düdüğünü hiçe sayarak birbirine girmiş tarafları önce polis ayırmak ister, başa çıkamayınca ordu birlikleri imdada çağılır.

Temenni edelim ki politika maçında böyle olmasın... Hakemin sözlerine herkes saygı duysun... Oyuncular oyunu kurallara göre oynasınlar... 1970 bir uyanış yılı olsun...

Bunun için hakeme dikkat etmeli, Bozbeyli'nin söylediklerine kulak vermeli...

SİZİN İÇİN

Sevgili okurlarımız,

AKBABA her yaştan ve her baştan insanın arkadaşısıdır. Memleketimizde büyük kitleleri içine alan çeşitli meslek grupları var. Örneğin, memurlar, öğretmenler, subaylar, doktorlar, mühendisler, hukukçular, sanatkarlar, öğrenciler, berberler, şoförler ve sayamayacağımız bunlara benzer daha pek çokları... Muhtakkak ki her birinin meslekle ilgili öyle anıları vardır, bir araya gelince anlattıkları meslekleriyle ilgili öyle fıkralar vardır ki, bunları ne halk bilir, ne diğer mesleklerden olanlar. «Öyleyse yapmamız gereken, ayıracığımız sayfaı meslek erbabı okurlarımızın emirlerine vermek olmalıdır» dedik ve SİZİN İÇİN... adını koymayı uygun gördük. Siz yazacaksınız, biz çece-

ğiz; kafa ve gönül birliğiyle nesenin büyümesini sağlayacağız.

Evet, SİZİN İÇİN...

Memurlar, SİZİN İÇİN... Öğretmenler, SİZİN İÇİN... Öğrenciler, SİZİN İÇİN... Subaylar, SİZİN İÇİN... Doktorlar, SİZİN İÇİN... Bayanlar, SİZİN İÇİN... Berberler, Şoförler ve daha nice-leri, saytımız SİZİN İÇİN.

Ricamız şu: AKBABA adresine gönderilecek yazılar, yazarının mesleğiyle ilgili ya bir anı, ya da mesleğiyle ilgili pek duyulmamış fıkra olmalıdır. Yazılar, güldürü niteliği taşımalı; altında yazarın ismi, mesleği ve adresi bulunmalıdır. Dileyenin dilediği kadar yazı gönderebileceğini açıklarken, yayınlanacak her anı veya fıkra karşılığının bir aylık AKBABA aboneliği olacağı bildirilir, espri dolu yazıları ızı bekleriz sevgili okurlarımız.

AKBABA

4



ZEKİ

Demirel'e hücum!

nin içine bakıyorlar, hangi grubun daha önce konuşmasına, bilinçsiz olarak gözleriyle karar vermeye çalışıyorlardı. Masanın sol tarafındaki üçlü gruptan sarışın, orta yaşlı bir adam:

— Getirdim Fadullah bey, dedi, yanındaki sıska bir adam gösterek, işte dediğim arkadaş bu... Fadullah bey, saatlerdir kürek çekmiş bir insanın yorgunluğuyla baktı sıska adama:

— Demek doğru? dedi.
— Doğru beyim...
— Nedir o sağlık memurunun adı?

— Hüseyin Öksüzöğlü...
— Gösteririm ben ona öküzlüğü... Haydi siz gidin!...

— Sağ olun beyim... Biz kasabaya haberi salarız...

Fadullah bey, öteki üçlü gruba sordu:

— Sizin?
— Tıkna, burnu, bir domuz burnu gibi küt olanı konuştu:

— Fadullah bey, dedi, bir apartman yapacaktık, yeşil saha dediler, ruhsat alamadık... Oysa ki bu yeşil saha içinde meskûn yerler var, ama belediyedekiler olmaz da olmaz diyorlar...

— Olmaz diyorlar?
— Öyle diyorlar efendim...
— Şu, turistik otelin arkasındaki saha mı?

— Evet Fadullah bey...
— İyi, siz gidin... Yalnız bana a-

da, parsel numarasını getirini!...
— Yanımızda efendim... Buyrun...

Çıktı gittiler... Fadullah bey, cebinden nikotini boğaza taksit taksit gönderen uzun sigaralardan bir tane çıkardı, yaktı, tam paketi cebine koyarken, bana uzattı:

— Yok, dedi. Ardından: Yaaa, işte böyle, neydi o günler yahu? dedi... Aa aa, içtik mi biz kahveleri?

Başımı salladım... Ama bakmıyordum bile... Tekrar bir kalın çizgi çizdi. Satır satır böldü kağıdı. Telefonun

zili çaldı. Açtı telefonu, sadece bir tek kelime konuştu:

— Geli!...
On dakika sonra zahireci dükkânına, elinde dosyayla, kravatlı, gözlüklü, iyi giyinmiş bir adam geldi.

Elini uzattı, Fadullah bey de elini uzattı:

— Evet, görelim, dedi...
İyi giyinmiş gözlüklü adam, çantadan bir dosya, içinden de bir kağıt çıkararak okumaya başladı:

Türkiye'yi açlık tehlikesi bekliyor. — Gazeteler —



Yazısız

— Feyzi Şencan, onbeş bin... Turan Kara, yirmibin... Abdullah Mert, yirmibin...

— Yirmibin mi?
— Evet beyefendi...
— Sil onu, onbin yap!... Çok bile ona onbin lira kredi...

— Başüstüne... Suphi Ballı, üçbin, Kadri Demir, sekizbin...

— Sil o sekizbini, onbeş bin yap!
— Başüstüne beyefendi...

İyi giyinmiş gözlüklü adam, çok insan ismi, çok rakam okudu... Fadullah bey, isimlere bir şey demedi ama, rakamların bir kısmını azalttı, bir kısmını çoğalttı... İş o tince:

— Bir kahve içer misin? dedi.

— Hayır, dedi iyi giyinmiş adam, benim bir istirahatım var sizden... Bizim kayınbirader otomobil ehliyeti alacaktı da...

— Adı?
— Şeref Yazıcı!...
— Olur olur!...
— Ben kalkayım beyefendi...
— Güle güle...

İyi giyinmiş adam gittikten sonra:

— Ben de kalkayım, dedim...

— Yaaa, işte böyle, neydi yahu o günler? dedi tekrar. Demek gidiyor-sun? Şey yine gel, işin düşünce gel!...

Çıktım dışarıya... Karşı kaldırıma geçtim, dükkânın tabelasına baktım. «Zahireci Fadullah Yalaroğlu», bundan başka yazı yoktu tabelasında... Şöyle aradım, bir devlet dairesi ismi, ama bulamadım...

Yürüdüm... Bir kaç adım ötede, bir tütüncü dükkânından, üçüncü el garası aldım... Sordum tütüncüye:

— Şu Fadullah bey dedikleri adam kimdir?

Tütüncü tuhaf tuhaf baktı yüzüme:

— Bilmiyor musun? dedi, bu ilin parti başkanıdır...

Muzaffer İZGÜ



Başkent

HAFTALIK MİZAHİ GÜDÜMSÜZ GAZETE

Hazırlayanlar:
ALİ ÖRSAN ÖYMEN
ALİ ÖZOĞUZ

ER MEYDANI



AYDIN'ın Kuyucak kazasında Kara Tülü dört yıldır üstüste şampiyon olup rakiplerini yere vurup soluklarını keserken, Ankara'nın Atatürk Spor Salonunda Çoban Sülü yine sandıktan çıkıyor ve AP. Genel Başkanlığına göz diken iki za-yıf pehlivanın paçavrasını çıkarıyordu. Ol hikâye, AP. büyük kongresinde başlayacak ve Millet Meclisinde devam edecektir. Başlangıca dönelim:

SALON

Daha tanyeri ağarmadan yedisinden yetmişine, yirmialtınsından kırk-birine değin cümle politikacıların dikkatleri AP. Genel Kongresinin yapılacağı Atatürk Spor Salonuna çevrilmişti. Takvim yapraklarının 21 Ekimi gösterdiği gün, tika basa dolu Ankara otelleri birdenbire boşaldı ve yurdun dört bir bucağından gelen At rozetli delegeler topluca sokaklara döküldüler.

— Haydin meydana!

Meydan, Ulus Meydanına bağlanan göbeğin bitişindeki Atatürk Spor Salonuydu. Davullar zurnalar vurulmaya başladı. Belediye bandosu yerini almış «Dağlar kızı Reyhan» şarkısını bando ve mızıkaya aranje edilmiş şekliyle icra etmekteydi. Salon çiçeklerle süslenmiş, Başbakan Demirel ve eşi Nazmiye Demirel'in kocaman bir portresi çiçekli bir çerçevede içinde ve omuzlar üstünde kürsünün kenarına yerleştirilmişti.

Bir cazgır ortaya geldi. Gür sesleriyle seslendi:

— Yoklama yapacağız!

Binbeşyüz kadar isim okundu bed bir ses tarafından... Binbeşyüz kadar isim sahibi, yakalarının birer at rozeti taşımaktaydı. Ve rozetin, daha doğrusu atın üstünde «AP.», altında da Süleyman Demirel yazılıydı. Pehlivan adaylarından Ferruh Bozbeyleli bu işe fena halde bozulmuş ve rozet yüzünden güreşi daha baştan terketmişti. Geriye Çoban Sülü'nün karşısında kala kala iki cılız pehlivan kalıyordu. Birisi Profesör Aydın Yalçın, öteki de yine Profesör Domanıç... İkincisinin adı bile faul. Domanıç... (Kazara bir kazanacak olsa radü... (Kazara bir kazanacak olsa radyolardan sık sık şu cümleyle işitecektik: Başbakan Domanıç...)

KUYUCAK'TA

O gün Kuyucak'ta ise deve güreşi vardı. Güreş oldu mu Kuyucak ve köylerinde her iş durur, çoluk çocuk er meydanına akın ederdi.

Büyük Kongre oldu mu Başkentte de her iş durur, millet kongrenin yapılacağı yere akın ederdi. O gün de böyle oldu. Dışişleri Bakanı bile koca Almanya'da Cumhurbaşkanı'nı yalnız bırakıp özel bir uçakla dış ilişkiler kesildi.

Açış, Kuyucak'ta Zurnacı Ali Efe, Ankara'da ise Meclis-i Hümayun Başkan Vekili Nurettin Ok yaptı.

Aydın'ın Kuyucak kazasında ter-tiplenen deve güreşlerinde Kara Tülü dört yıldır üstüste şampiyon oldu. Er meydanında yere vurup solukunu kestiği rakipleri, sahipleri tarafından oracıkta kurban edildi.

★

Ankara'daki başpehlivan Demirel'i kürsüye çağırdı. Salon alkıştan inledi, meydan gümür gümür gümürdedi. Lâkin körolası trafik, başpehlivanın yoluna taş koymuştu. Cazgır kürsüden:

«— Sabredin, şimdi gelecek» dedi...

Ve dediği oldu. Başpehlivan Demirel, yanında eşi Nazmiye Demirel, salonun bir kapısından göründü. Elinde havaya doğru kalkmış şapkası, bir şeref turu yaptı... Sonra kürsüye geldi. Şapkayı yanbaşına koydu. Herkes şapkadın tavşan, güvercin ve ucu gelmeyen bayraklar çıkacak diye bekliyordu. Oysa yüz sayfalık bir konuşma çıktı.

O sırada Kuyucak'ta, en çok alkışı son dört yılın sırtı yere gelmeyen şampiyonu Arapkuyu'lu «Kara Tülü» ile ona baş tutan Akkuyu'lu Sarı Zeybek topluyordu. Güneş bir mızrak boyu yükselince kafaları iyice tütsülen ve sırtlarında Tanrı korusun yazısı olan erkek develer birbirlerine girdiler.

(Devamı yar)

50 TÜRK KÜÇÜĞÜ

AYDIN YALÇIN (1920 - ?)

— 2 —

Duvara yazdığı «İşte geldik, gidiyoruz» yazısı yüzünden, Uluborlu İlkokulu Müdürü Besim beyin 99 santimlik cetvelini yiyen küçük Aydın, aynı okulun üçüncü sınıfını okutan annesi Şerife hanımdan da azar işitmiş ve babasının sert ve asker bakışları karşısında bir hayli ter dökmüştü.

Cetvel dayacağına rağmen Uluborlu İlkokulu 1931 yılında birincilikle bitti.

Ortayı, zamanın her nüfuzlu subay ailesinin erkek evladı gibi Ortaköy'deki Kabataş Erkek Lisesinde okudu. Matematik hocası Boksör Kemal'in dersleri hariç, Kabataş'ta da başarılı bir öğrenciydi. Yazılı yoklamalardan önce tebeşir çiğneyerek okulun poyraza bakan cephesindeki ahşap revirde yatıyor ve bu revire sağlam yatanlar genellikle hasta çıktıkları için de dersler kendiliğinden kaytarılabiliyordu. Okulun yüksek duvarları yatılı öğrencilere ancak hafta sonlarında kaçabilme olanağı veriyordu. Küçük Aydın buna rağmen deniz kenarından rıhtıma yanaşarak ayva satan Ayvacı Nuri'nin sandalını bu iş için kullanmayı da ihmal etmezdi.

O zamanlar liselerarası futbol



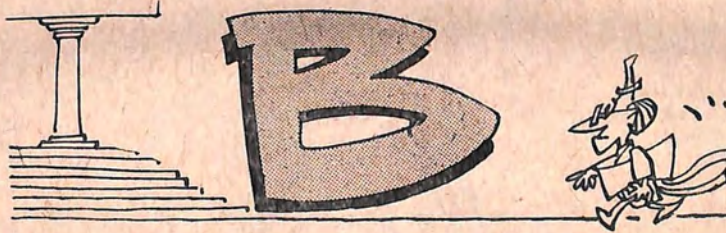
maçlarında Haydarpaşa, Kabataş'ı devamlı olarak yener, kale arkasında şakşakçılık yapan küçük sınıf öğrencileri de her maçtan sonra Haydarpaşa dayacağı kabullenmek zorunda kalırlardı. Fakat küçük Aydın bunu kabullenmedi ve liseyi Haydarpaşa'ya nakletti. O zamanlar zaten bir Haydarpaşa, bir Kasımpaşa, bir de İsmet Paşa'nın sözü geçiyordu ülkede. Aydın Çalçın'a gelince, o, kitaplarının arasına «Bört-lücene», «Bozkurtların İntikamı», «Büyük Turan» gibi yayınları yerleştirerek ders çalışırdı ve bu paşaların sonuncusundan hiç mi hiç hoşlanmazdı. (Zaten İsmet Paşa'yla yıldızi bir türlü barışmayan tek adam Aydın Yalçın'dır.)

Aydın Yalçın'ın Siyasal Bilgiler Fakültesini bitirip bir süre de burada asistanlık yapmasından sonra Londra'ya gidişi, eşi Nilüfer'i tanıyarak evlenmesi ve bu arada vakit bulup doktorasını tamamlaması 1947 ilâ 1951 yılları arasına rastlar.

Çörcil'e hayranlığı, kendisini Çörcil'e benzetiş ve İngiliz Demokrasisini benimseyiş ve yine aynı yıllara rastlamaktadır. İngiltere'deki parasızlık yıllarının etkisi altında kalarak dönüşünde «Para ve Banka» adlı eserini yazar. 1957 yılında Dekan Turhan Feyzioğlu'nun peşinden Fakültenin ayrılır ve politikaya geçmeye karar verir. Fakat Feyzioğlu o sıralarda İsmet Paşa'ya yanaşıp CHP'ye girerken arkasına bakmayı unuttuğu için Aydın Yalçın da unutulur... Bunu unutmayan Aydın Yalçın bir başka parti seçer... O sıralarda Menderes'in gidişini beğenmeyip Demokrat Parti'den kopanlar, Hürriyet Partisini kurmuşlardı ve bu parti milli matbuat tarafından «Aydınlar Partisi» olarak nitelendirilmektedir. Aydın Yalçın böylece adına uygun bir parti bulmanın sevinci içinde bu parti saflarında yerini alır. 1955 yılında ise —kendi ifadesiyle— programının yüzde doksan beşini hazırladığı Adalet Partisine kayar. Bu partide genel idare kurulu üyelğine ve grup başkanvekilliğine kadar yükselir. Fakat «Yüksel ki yerin bu yer değildir» düsturuna sıkı sıkıya bağlı olan Aydın, Genel Başkanlığa da adaylığını koyar ve demokrasi düzeninin su dağıtımını usulleriyle yürütülemeyeceğini ileri sürer.

Aydın Yalçın üç yaşında bindiği kırattan nasıl düşmemişse, 1964'te bindiği kırattan da hâlâ düşmemiştir. Bunu, onun binicilik hünerinde mi; yoksa atın nallarında mı aramalı, orası bilinmez!

Politika gözlüğüyle parlamento sözlüğü



BÂKİR — El değmemiş, bozulmamış, temiz kalmış; politikaya yeni giren bilim adamı.

BALDIRAK — Don ve pantolon gibi giysilerin dizden aşağı olan kısmı; veya bir parti genel idare kurulunun yedek üyelerine takılan sıfat.

BALIKÇILIK — Yurt dışı görmemiş milletvekilinin kura yoluyla Avrupa parlamentolar heyetine seçilmesi.

BALIKLAMA — Mebus maaşlarına zam getiren teklife oy verme işlemindeki davranış.

BAREM — Maaş derece ve miktarlarını gösterir cetvel. (Küçük memurlar için kullanılan cetveller için ayrıca bir de mikroskopa ihtiyaç vardır.)

BASUBADELMEVT — İstifa eden Başbakana yeniden hükümeti kurma görevinin verilmesi.

BAS — Birçok deyimlerde zat ve nefis, yani öz varlık anlamını taşıyan bir zamir niteliğindedir ve ülkemiz sözlüklerinde sayfalar dolusu örnekleri vardır. Herkesin olmak istediği ve bu uğurda savaş verdiği bu zamire Türk Dil Kurumu sözlüklerinden bazı örnekler vererek yetiniyoruz:

Sınıfbaşı, kolbaşı, aşçıbaşı, ırgat başı, dağ başı, sığır başı, soğan başı, onbaşı, binbaşı, Bölükbaşı, binbaşı, havuz başı, adam başı, iktidarın başı...

(Baş nereye giderse ayak da oraya gider), (Baş ol da istersen soğan başı ol).

Baş zahirinden türeyen fiiller de yine sözlüklerimizde oldukça geniş bir yer işgal ederler: Örneğin; başaşağı gitmek, baş kaldırmak, başedememek, başüstünde yeri olmak, başüstüne demek, başı dönmek, baştan çıkmak, baştan kokmak, başa çorap örmek v.s...

Baş her ne kadar gövde üzerinde taşınan ve duyu organlarımızı taşıyan bir vücut parçası olarak kabul edilirse de, biz ulusça gövdemiz üzerinde taş taşı ak yerine başı izin üstünde gövde taşımaya daha uygun buluruz. Bir lider bulduk mu hemen omuzlarımızı alır, sonra da yere indirmeyi beceremeyiz.

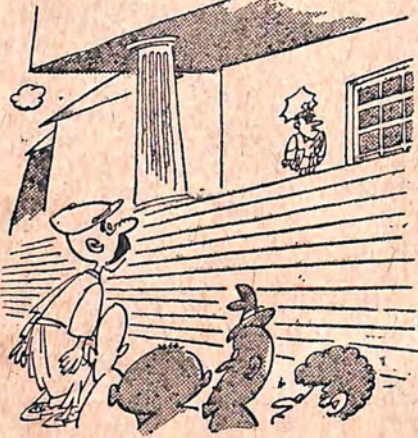
Angara'da ne var, ne yoh?

Şemsi BELLİ

* Yerin, yurdun, adresesin bilmiyem * Angara'da Anayasso! * Ellerinden öpüy Hasso
* Yap bize de iltimaso * Bu işin mümküni yoh mi hoyyy babooov?

DÖNEK GAPI

Gapinin ögü, ana-baba günü...
Bütün ahali, Mencilis gapisinde cem ol-
muş ki içeriye gire...
Gapi emme.. ne biçim gapi?
Dört ganatlı değirman çarhına benziyi..
Kör Mamo'nun dingili gibi, dönüy ha dönüy..
dönüy ha dönüy...



— Lo gardaşım, dedim, bu gapi niya böy-
le döneğ?

Ezirganlı bi votandış cuğap virdi:

— Bu gapi, siyaset gapisi hemşarım, de-
di. Siyaset nassıl dönüy, bu gapi da ahan işde
o biçim dönüy!...

Gapinin çarhına bi adım atam dedim, pu-
lis ögüme geçdi:

— Giriş kâğıdın vor mı hemşarım?

Biz pulisinen gonuşuyken bi de bahtım
bizim Topal Hüssüg'ün oğlı Tavabil... Döneğ
gapinin öte yüzünde dikelmış duriyi...

— Ula Tavabil, gurban saa Tavabil, gozü-
nü sevdiğim Tavabil, Allahuna gurban oldu-
ğım Tavabil, sen ne arıysin bu gapinin öte-
sinde? dimeye galmadı Tavabil de beni gor-
dü. Efendime söyliyem, gapiyi geçip bu yana
geldi, efendime diyem Tavabil'i gördükden
kelli dünyalar benim oldi...

Vay babo vay, Tavabil'in esgi halı nırde,
şindiki halı nırde? Gat elbisa geymiş. Efen-
dime diyem, başdan aşşağı varcavert irengin-
den esvabı geçirmiş omizina... Kim der ki,
biz bu Tavabil'in yeddi sene dağda guzu
güttük.. bu Tavabil'in ölmüş eşeklerin gö-
nünden çarhı yaptık ayağımıza...

— Ula Tavabil, söyle görem mabbüs mi
oldin?

Golumi dutti:

Akbaba, bu sayısından itibaren, çok
yakından tanıdığınız bir yazarımızın ka-
leminden, hiç tanımadığınız yepyeni bir
tiple tanıştırmak istiyor sizi.

Hasso Yerebasmaz, doğup büyüdüğü
Doğu Anadolu dolaylarında arayıp bula-
madığı «Anayasa»yu aramak ve bulmak
için yola revan olmuş ve başkent Anka-
ra'ya gelmiştir.

Hasso'nun başkentteki temaslarını, A-
nayasa'yı bulma çabalarını, çeşitli politi-
kacılarla konuşmalarını ve bir Doğulu gö-
züyle büyük kent insanlarının yaşantısı
karşısındaki durumunu ve tutumunu her
sayımızda resimleriyle gözleyecek, kendi
şivesiyle izleyeceksiniz.

Bu sayımızda Hasso'nun, T.B.M.M.'nin
yeni çalışma dönemine başlaması mün-
asebetiyle Millet Meclisine yaptığı ziyareti
ve oradaki temaslarını sunuyoruz.

— Yöhhh! dedi, Mencilise müstahdim ol-
dim!...

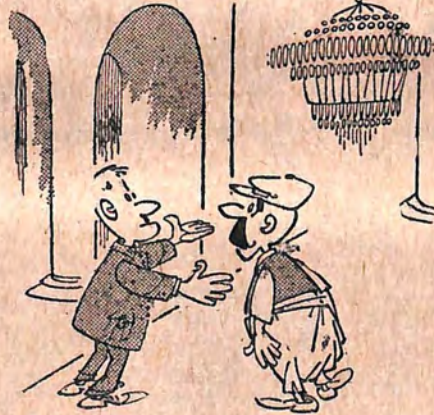
— Uyyy, seni veren Allaha gurban Tava-
bil, demek «Müstahdim» oldin ha?

Allah ırzı ossun Tavabil'den. Dutti go-
lundan aldı beni içeriya...

**BURAYA GİRİP DE BURDAN ÇIĞMAH
AKILLI İŞİ DEEL!**

Vyyyyy babooovvv!...

Vallah-billâh, insanda beş gurusluğ akıl



varısa buraya bi döfa girdi mi, bi daha dışa-
rı çıkmaz!...

İsder «Mabbüs» olarağdan girdin. Efendi-

me söyliyem, isder «Zennator» olarağdan gir-
sin. İsderse Mencilis hadamesi ossin, efandi-
ma söyliyem, isder ise gapida növet dutan
pulis ossin.. bu yapının içine girip de dışarı-
ya çıkmahlığın mümküni yohhh!... Vallah
yoh, billâh yoh. Buriya girip de burayı bi-
rahmah akıllı işi deel...

Odun derdi yoh, efendime diyem, komür
derdi yoh. Heyvanların alafı, çonçihların zah-
rası tedariklemeşi yoh.. gam yooohh, gasavat
yooohhh. Her bir yanı ıssıcah... Ekmek dir-
sen ekmek vor.. yemek dersen, efendime di-
yem, yemek vor.. gayfe vor, leymunata vor,
löküs çeşidinden gohulu gohulu cığaralar vor..
lakırdının gaymağı burada.. hovadisın tezze-
si burada.. yummuşah yummuşah goltuhlar
mı diysin, yeddi gat yerin altından yeddi gat
göğün üsdine çıkan «Hasansor» mı diysin,
efendime söyliyem, ne diysen happisi vor
burada...

PARLAMENTO MU, PARALI MANTO MU?

— Lo Tavabil, burası nire?

— Burası deppoy Hasan emmi!



— Asgeriye deppoyi mi, yohsa efendime
söyliyem arpa-buğda deppoyi mi?

— Yoh Hasan emmi, mal deppoyi burası.
Mencilide bi masanın bi kenarı uffah bi cı-
zih oldi mi, bi goltuğın ayağısı davşan dırna-
ğı gadar aşındı mi, artıh kullanmıyler Hasan
emmi.. getirip ahan bu deppoya goyiylar...

— Yaho Tavabil, buranın sahabı bu ga-
der zengin mi?

— Çoh zengin Hasan emmi, bildiğin gibi
deell!... Buranın bi günnüğü yüzbin panginot-
tan çoh irell!...

— Yüzbin panginot dedigin kaç para ediy-
ki Tavabil? Benim diliminen de ki annayam
gurban sana: Ne alınır yüzbin panginotunan?

— Hasan emmi, her bir şey alınır. On çift
öktüz alınır. Efendime diyem beş hokka leb-
lebbili şeker alınır. Kör Mamo'nun değirmanı
dingiylen baranbar alınır. Daşlı Tarla'nın alt
yanındaki sulu araziye alınır.. Fatteye sekkiz
gat fistan, Cumali'ye postal alınır.. ne alınmaz
ki Hasan emmi!...

— Lo Tavabil, burası nire?

— Parlamento portmantosu Hasan emmi!

— Ne dedin, ne dedin? Bi daha söyle gö-
rem!

— Parlamentonun portmantosu dedim Ha-
san emmi, yaniya ki buruya şeylerini asiylar..

— Paralı mantolari, sakkolari asiylar he-
mi? Bizim gibim fakar-fukaraların mantosu,
mi? Bizim gibim fakar-fukaraların mantosu, sakkosu olsa bilem, paralı olmadığın kel-

li asmiylar he mi? Ya şurası Tavabil?

— O goridor gulis'e gediyl Hasan emmi!

— Lo gardaşım, bu ne biçim şey? Gapida
pulis, içeri yanda gulis... Gulis dedigin ne ki?

— Hoş-beş ediyler Hasan emmi, annıy mi-
sin? Oturup gayte-çay içiyler Mabbüsler, an-
nıy mısın?

— Lo Tavabil, goooosgoca «Müstahdim»
olmışsın, ahan buraların her bir şeyini biliy-
sin.. baa da bi «Gulis» içirsene... Çay gibim.

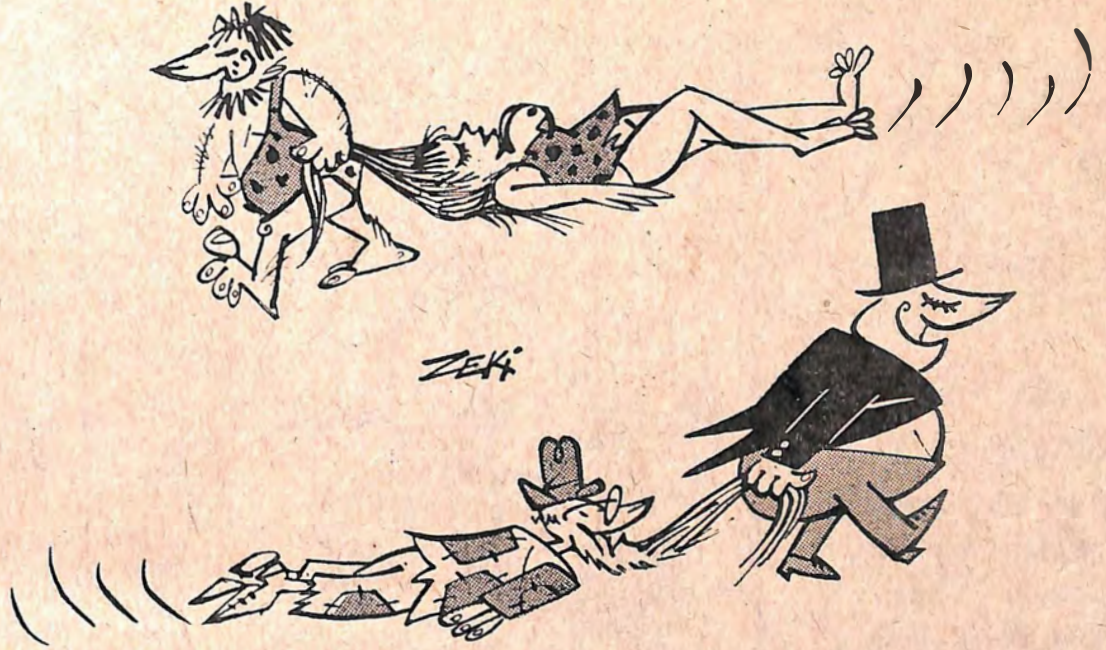
gayfe gibim bi şey mi, yohsam ayrı bir tedi mi
vor? Melmekete dönünce sorup suval eyliye-
ne annadıym da senin de şerefetin artarı!

Mezar taşı fiyatına zam yapıldı. — Gazeteler —



İbrahim
S. SARAÇ

POLİ - MAKSI!



— Emekliler «Sürünüyoruz» dediler. —

S U sahneyi gözünüzün önüne getirin:

Londra'da, bir tiyatronun çevresi. Gece. Kapiya güçlü projektörler tutulmuş. Her taraf pırıl pırıl. Kaldırımları dolduran meraklı kalabahğ yer yer polis hatlarını yarıp caddeye taşmakta. Atlı polisler olmasa hiç zaptedilmeyecekler.

Düdükler, haykırıslar, komutlar, küfürler birbirine karışıyor. Ana baba günü...

Ne oluyor? Neye meraklı bu kalabalık?

Elizabeth Taylor ile Richard Burton adındaki oyuncu karı-kocaya!

Üstelik bu çifti sahnede rol yaparken göreceğiniz de değiller. İkisi «Boom!» adında berbat bir film çevirmişler; tam bir fiyasko oldu. O filmi niçin çevirdiklerini açıklamak için halka konferans vereceklerini ilân ettiler. Meraklılar bu konferansa gelmelerini bekliyorlar işte.

Yazık ki zavallıların hevesleri kursaklarında kalyor. Çünkü Elizabeth Taylor ile kocası bir düzine özel detektif ve birçok da resmi polisin yardımıyla bir yan sokaktan servis kapısı na getirilip kimseye gösterilmeden içeri sokuluyorlar.

Saatlerce dışarıda beklemiş meraklılar neden sonra durumu anlayınca o kadar öfkeleniyorlar ki, polisler aralarında sert çatışmalar çıkıyor. İçlerinden çoğu epeyce sopa da yiyip Elizabeth Taylor'un silsilesine sülâlesine söğerek ayrılıyorlar oradan.

Peki, büyük fiyaskonun üstüne bu küçük fiyasko neden göze alınmış dersiniz? Yaptıkları kötü filmi meraklılarına yutturmak ya da bağışlatmak için oraya gelen karı-koca, insan gibi sağa sola selâm verip gülümseyerek kapıdan girecek yerde ne halsetmeye binaya gizlice servis kapısından sızıyor ve binlerce kişinin nefretini kazanıyorlar acaba?

Sebebi şu:

Aktrisin parmağında yirmi milyon Türk lirası değerinde bir taktak yüzük var. Çalınmasından korkuluyor.

Tiyatroya dolambaçlı yollardan birkaç otomobil dolusu özel detektif himayesinde getirilmesi, kara gözük takması, yüzünü gözünü örtmesi, iki sıra polis ara-

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Kasanın altında durmayın!

sından iki büküm saklanarak geçmesi, içeriye hırsız gibi arka kapılardan girmesi, kuliste ve konferans sırasında da hep sıkı yönetimde yaşarcasına zabıta kontrolünde kalması sırf yüzük yüzünden!

Olayın tarihi 11 Ekim 1970. Tesadüfe bakın, aynı gün Newyork'ta da Sophia Loren'in dairelerini dört haydut basıp kâtilbesinin kafasını yardıktan ve aktrisle küçük oğluna korkulu dakikalar yaşattıktan sonra sekiz milyon liralık mücevher alıp gidiyorlar.

(Ondan bir süre önce de aynı yerde aktris Zsa Zsa Gabor'un on milyon liralık elması çalınmıştı.)

Sophia Loren'in de, Zsa Zsa Gabor'un da elmasları sigortasızmış. Neden dersiniz, o kadar değerli şeyleri sigorta ettirmek büyük belâ da ondan.

Ödenecek yükü primler bir yana, işin formalitesi ve insanın hayatına getirdiği sınırlamalar dayanılır gibi değil.

Bir kere, bütün elmasların fotoğrafı çekilecek, her biri için uzman raporu alınacak, listeler resmi kayıtlara geçirilecek. Sonra, sigorta şirketine her birini nerede bulundurduğunuzu, ne zaman takacağınızı falan günü gününe bildireceksiniz. Evinizden bir süre uzaklaşırken, yolculuğa giderken, yahut elmas takmayı gerektirecek bir davet kabul ederken hep sigorta şirketini hatırlamak ve vakit geçirmeden bildiride bulunmak zorundasınız.

Kısacası, sigortalı elmasının varsa adres değişikliklerini polise haber vermek zorunda olan bir sabıkahdan daha kısıtlı yaşıyorsunuz.

Sigorta ettirmezseniz? O zaman da böyle on milyonlarca lira bir anda elden gidebiliyor ve şu sıra Sophia Loren ile Zsa Zsa

Gabor'un yaptıkları gibi mücevher matemi içinde yaşıyorsunuz.

Bütün bu hanımların çektiğine baktıkça sormamak elde değil:

— Elmaslar mı insanlar içindir, insanlar mı elmaslar için?

Elizabeth Taylor'un Londra ke-pazeliğiyle Sophia Loren'in Newyork soygunzedeliğini 12 Ekim günü radyodan dinledikten birkaç dakika sonra elime o günkü gazeteleri aldım. Bakın karşıma ne haber çıktı:

Amerika'nın Iowa eyaletinin Osage şehrinde bir bankanın yöneticileri her ne hikmetse bir süre önce çok, çok, çok ağır bir kasa edinmek ihtiyacını duymuşlar. Bir sürü fabrikayla uzun zaman yazışıp çekıştikten sonra içlerinden birine gerekli siparişi vermişler.

Özel plânlara göre yapılan dev kasa nihayet hazır olmuş, tank tipi nakil araçlarının yanyana getirilmesiyle kurulu bir plâtfon üstünde bankanın önüne taşınmış ağır ağır. Bir dev vinç bu lokomotif kılıbı nesneyi plâtfondan almış, bankanın üst katında dam açılarak hazırlanmış yere koymuş.

Koymasıyla beraber o kadın, sonra alttaki kadın, daha sonra daha alttaki kadın, hâsılı sırasıyla bütün katların zemini çökmüş; kasa, bankanın o tarafını yıkarak toprak seviyesine inmiş.

Yöneticiler binanın başka taraflarında da koyacak emniyetli bir yer bulamayınca kasayı satılığa çıkarmışlar. Ama kimse yaşınamış bu belâyı başına almaya.

Şimdi o şehirde bir fuar açılacakmış. Fuar yöneticileri kasaya talip olmuşlar: «Banka Yıkan Kasa» diye halka göstereceklermiş mereti.

Atalarımızın sözünü gelin de hatırlamayın:

— Zenginlik başa belâ...

Aslında yarı doğru bir söz tabii. Başa belâ olan zenginlik değil, akılsızlıktır. Elmasa, sigortaya, kasaya masaya zebun oluştun akılsızlığı.

O biçim zebunların Türkiye Şubesi üyelerine duyurulur.

Refik ERDURAN



Meşhedî'nin Ramazan mânileri

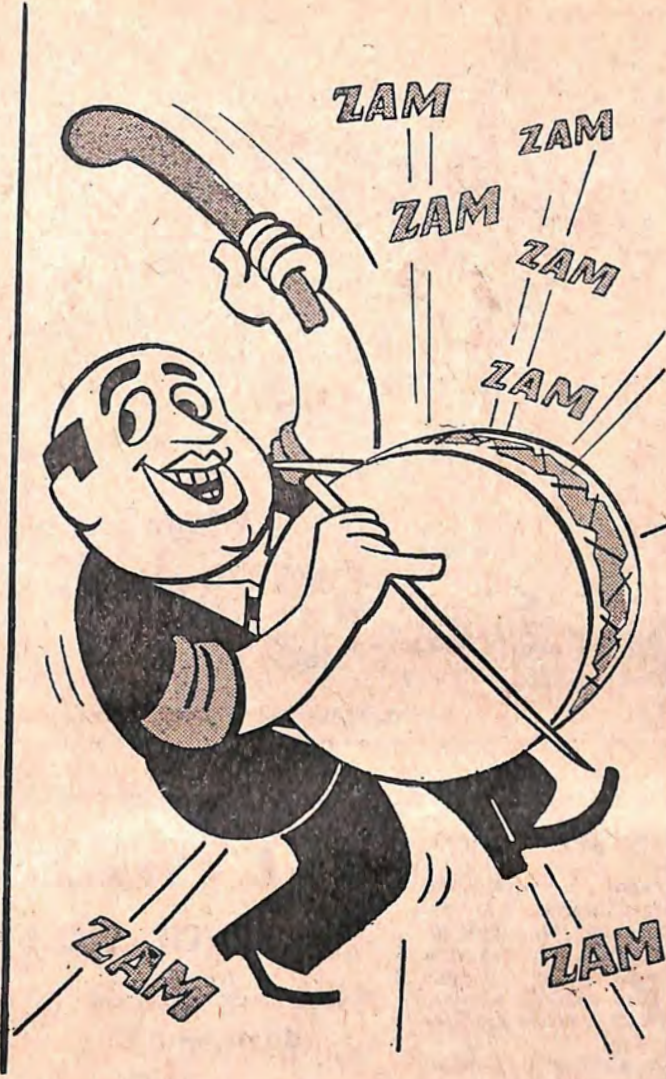
Angara'da bir guş vardı,
Kulağında mengüş vardı,
Mene bir buse verirsen
Sana yüz min gurus vardı.

★

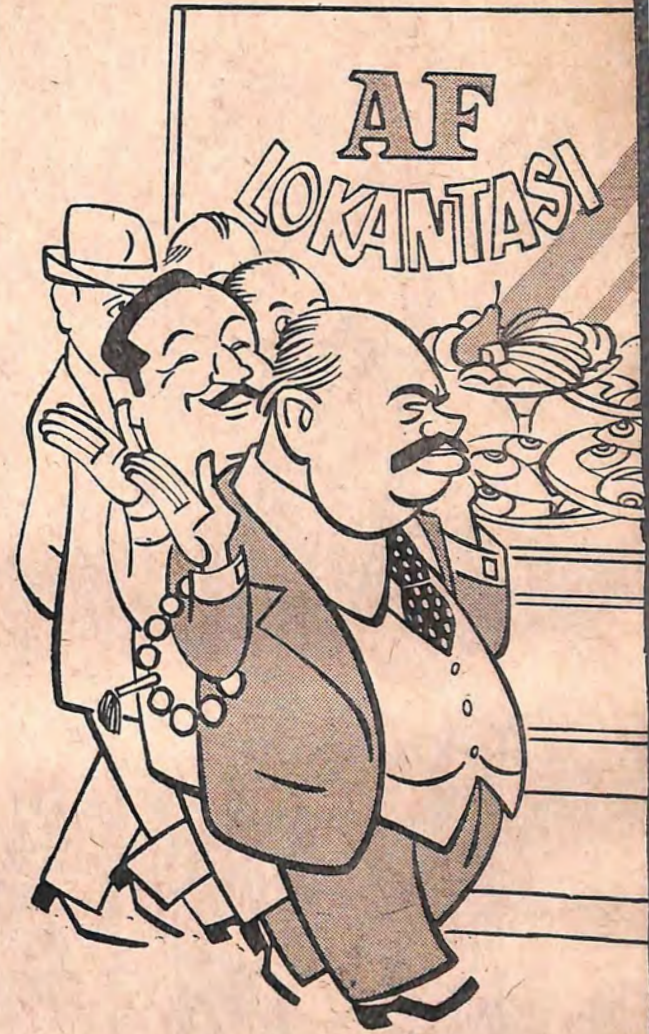
Bölükbaşı oruçluydi,
Nargilesi marpuçliydi
Bir nevcivan sevdim yeni
Başı ipek sorguçluydi.

★

Davulumun ipi yohdi,
Gasnagı var, dibi yohdi,
Davul çalan peh çoh ama
Demirel gibi hiç yohdi.



Ramazan davulu!



Demirel — Buyrun bey
26'lar — Yooo, oruçluy



— Buyrun gelin, «başımızın üzerinde yeriniz var» dedim.
Şimdi gelirler!..

ESKİ RAMAZAN

Dün gece göründü hilâlin kaşı,
Yine neşelendi Şehzadebaşı,
Dudaklar kurumuş, benizler uçuk,
Herkesin açlıktan gözleri şaş!

★

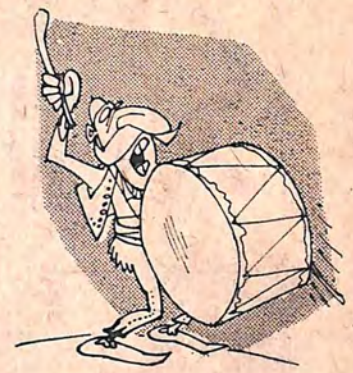
Bu yıl ilkbahara geldi Ramazan
Bülbül seslerine karıştı ezan,
Gökten melekler mi inmiş acaba:
Kimdir kandillerle «Yâ Allah» yazan?

Pırlanta kemerler
Vuruldu tacına, a
Tepeden tırnağa s
Minareler dönmüş

★

Karanlık bastı mı
Bulunmaz çaycıda b
Her gece oyuna na
Büyükte, küçükte h





Arnavut'un Ramazan mânileri

Purasa kantar kantar,
Bize derler işkıptar,
Ne hoş olur bilseniz
Bayrampaşa'da iftar.

★

Benim baba korici,
Bozmaz bir gün orici,
Bir kösteği var gümüş
İlbasan'dadır uci.

★

Fasulyenin piyazi,
Gel kılalım namazi,
Düşman etmek yakışmaz
Kendimize yobazi.

— Bakma herif, orucun bozulur!..

ZANLAR

beline,
line,
giyen
eline!

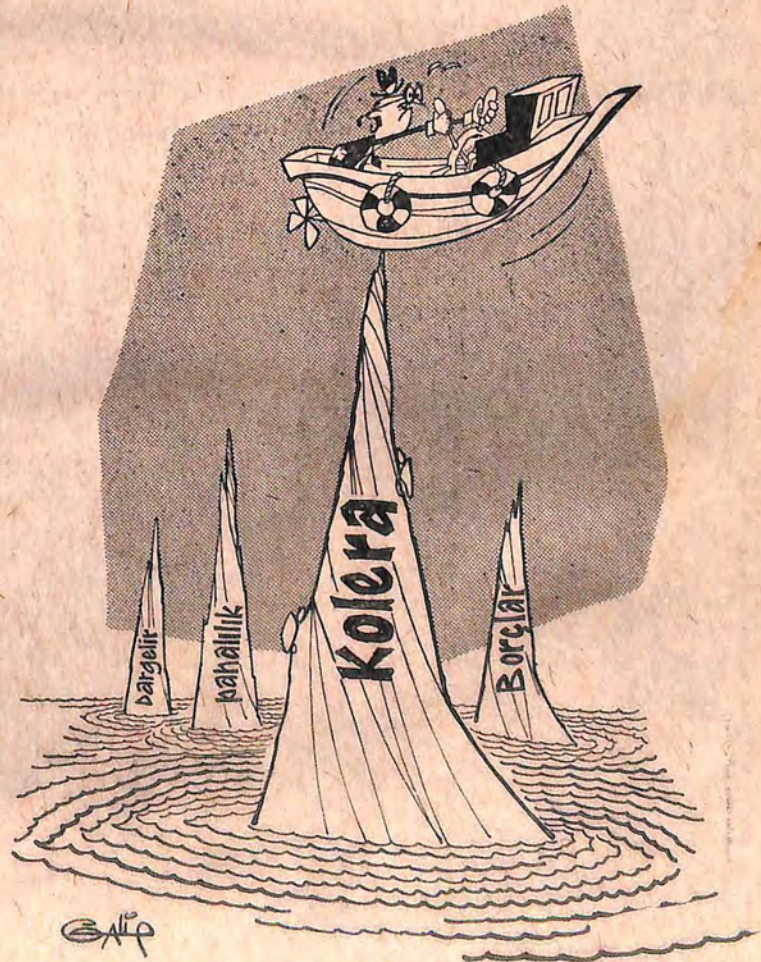
Kadınlar dolaşır fıkırdaşarak,
Peçeler altından saçlar taşarak,
Aşıklar uzaktan göz süzer durur,
Yobazlar bu hale bakar şaşarak!

★

piyasa,
boş masa,
meli?
tasa!

Yollarda güzeller iki keçeli,
Kimi feraceli, kimi peçeli,
Bakışlar hoşafılık mürdüm eriği,
Dudaklar iftarlık çilek reçeli...

3 Ramazan, 1923
ÇİMDİK



«Kaptan Memo!»

Sultanın kulakları



Vedat Saygel

EĞER, hükümet kararları halktan yükselen seslere göre alınmasaydı; eğer toplum tansiyonunu ölçme aracı olarak kullanılan Sultanın kulakları arızalanmasaydı; ve eğer son seçimlerden sonra memlekete yararlı olanlar değil, yaramak için ezbere kavuk sallayanlar çoğunluğu sağlamasaydı, Boşveristan en ileri ülkelerden biri olacaktı bugün.

Ama dedik ya, halkın sesine göre tutumunu ayarlayan Sultanın kulaklarında bir anormallik belirmiş, üstüne insanda rahat huzur bırakmayan bir evham gelmişti. Aklına estikçe:

— Bu sesler nereden geliyor? diye fır dönüyor sırça sarayının içinde.

Ortalıkta çit yoktu ama, bunu açıkça söylemek memleket menfaatlerine aykırı düşeceğinden:

— Sız istirahat buyurun, biz şimdi sesin sahibini buluruz Sultanım, diye saray erkânı üşüşüyordu Sultanın başına.

Biraz sonra da gelip:

— Haklıymışsınız efendimiz, diyorlardı. Maşallah sizdeki kulak değil, sismograf...

Telâşla soruyordu hükümdar: — Ne olmuş? Bağışmaların nede ni memleket huzurunu bozacak derecede önemli mi?

Haberci «Önemli» dese, paniğe kapılan hükümdarın korkusunu, dolayısıyla kendisini küçümsemiş olacaktı:

— Umduğunuzdan daha önemli Sultanım. Hattâ vahim!

— Yaa... Peki ne olmuş?

— Sevdiki gence varamayan bir genç kız şarkı söylüyormuş.

— Söylediği şarkıyı biliyor musun?

— Sorduk soruşturduk, birkaç kişi falakaya yıktık, şarkıyı söyleyip sözlerini not ettik efendimiz!

— Çok güzel. Temsilciler Meclisini toplayın hemen!

Emir ağzından çıkarken toplanırdı Meclis.

Kısa bir açılış konuşmasından sonra:

— Okuyun şarkının sözlerini, derdi.

— Okuyorum yüce Hakanım:

«Ağlıyorum bak ama gözümde yaş kalmadı
Feryat ettim günlerce kimsecikler duymadı
Haber saldım gizlice gel beni kurtar diye
Vefasızmış sevdiğim hiç orali olmadı»

— Kötü, derdi hükümdar.

Meclis koro halinde onayladı:

— Kötü efendimiz.

— Şu şarkıdaki gizli ifadeye bakın. Ağlıyormuş ama, gözünde yaş kalmamış. Bir kere benim halkım, saraydan izin çıkmadıktan sonra nasıl ağlar? Haydi diyelim bir kaçamak yaptı ağladı. Dökecek yaşı neden bulamaz?

— Haklısınız efendimiz, neden bulamaz?

— Burada gizli bir yoksulluk şikâyeti var. Milleti yaş dökecek hale getiremezsek, memleketin huzurunu, milletin rahatını kaçırmış oluruz. Sonra ikinci mısraya bakın: «Feryat ettim günlerce, kimsecikler duymadı» diyor. Ya ben de duymasaydım?... O halde şu iki önemli meseleyi ele alacağız öncelikle: Birincisi, halkı gözyaşı sıkıntısından kurtarmak, ikincisi devletin dinleme kuvvetlerini çoğaltmak. Şimdi ilkinin düşünelim: Gözyaşı meselesi ni...

— Efendimiz, derlerdi Sultanın yakınları, halkı ağlatmanın en kestirne çaresi bildiğiniz gibi iğneden ipliğe yeni vergiler koymaktır.

— Hayır, diyordu hükümdar. Öyle bir sistem bulmalı ki hem sesler dinsin, hem herkes dilediği gibi gözyaşı döksün.

Her seferinde olduğu gibi, yine Maliye Nazırı yetiştirdi imdadına:

— Emrederseniz kalkınma projemizi uygulayalım efendimiz. Önce birazcık ücretleri çoğaltalım, sonra her şeye vergi koyalım.

Boşveristan'da kurulu düzenin esası buydu zaten. Sultan evhama kapılıp sesler duymaya başladı mı, huzursuzluğun fukaralıktan doğduğu bilindir, hemen maaş ayarlamasına gidiyordu. Maaşların çoğaltılması da, bütçede büyük açıklar meydana getirdiğinden, dengeyi sağlamak için yeni vergiler icad edilirdi.

Oturup ayarlardı maaşları: Tabandaki memurun maaşı üç kuruştan, üç kuruş otuz paraya çıktı, tavandaki memurun kat sayı hesabıyla üç liradan otuz liraya çıktı.

Ardından da vergiler bastırınca bir şenliktir başladı Boşveristan'da!

Haberi öğrenen dargelirli takımı so-kağa dökülüyor, nereye gittiğini bilmeden bağrı çağırıyor. Sultanın duyu özelliğini yitiren kulakları bu sesleri duymadı ama, kaynaşan halkı nasıl gördü. Yoldan geçen birine nedenini sordu.

— Neden olacak, diye tersledi adam, otuz paralık zamlar bu otuz liralık vergi nasıl karşılanır?

Vatandaşla saygısı vardı Sultanın. Derdi olmasa yollara dökülmezdi bunca insan.

— Tabandan başlamak üzere maaşlara bir otuz paralık zam daha yapılınsın, diye buyurdu, küçük dereceli memurun maaşı dörtbuçuk kuruşa; üst derecelinin kat sayı hesabıyla kırk lirayı buldu!

— Yahu bu ne işti sıkıntıyı biz mi çekiyoruz, üst kademedekiler mi?... diye bağırarak yine doldu taştı sokaklar.

Bir günde maaşlara iki kez zam yapan Sultan dinledi dinledi, kulağına en küçük bir şikâyet sesi gelmedi. Gerçi dışarda halk kaynaşıyor, sağa sola koşuyordu ama, neden se sesleri duyulmuyordu. Kuşkuyla çevresindekilere sordu:

— Neden kimsenin sesi çıkmıyor?

— İstirahat buyurunuz haşmetlüm, diye kavuk salladı saraylı.

Gördünüz ya, son vergi ve zamlardan sonra kimsede ağzı açacak hal kalmadı.

— Peki sokaktaki bu kaynaşma ne?

— Şenlik yapıyor olmalılar efendimiz.

Oysa insan sesinden durulamaz olmuştı ülkede.

Sultan yattı, uyuyamadı. Kalktı, can sıkıntısından yerinde duramadı. Halkın sessizliği yüreğine dokunuyordu.

— Ses istiyorum, bir şeyler söylenmesini istiyorum! diye emir çıkardı.

Saray erkânı çaresizlikle birbirlerinin yüzlerine baktılar.

— Valla haşmetlüm, diye boynunu bükte Maliye Nazırı. İsterseniz bir maaş ayarlaması daha yapalım ama, bir insandan bundan fazla ses çıkmaz.

— Ne yaparsanız yapın, bana halkımın sesini duyurun!

Zam yaptılar, üzüntüden yatağa düşen Sultana halkın sesini duyuramadılar. İğneden ipliğe vergi koydular, duymasını sağlayamadılar. Anayasaya «Sultan duyuncaya kadar bağırarak mecburidir» diye madde koydular, umdukları sonucu alamadılar.

Aylarca dünyanın en ünlü hekimlerinin biri gitti, biri geldi saraya. Hiç biri devâ bulamadı. Olayların başından beri sesini çıkartmayan sarayın en tok sözlü adamı, sonunda kendini tutamadı:

— Gariplik toplumda değil, sizde Sultanım, diyerek baklayı ağzından çıkardı. Canı burnuna gelen halk sesinin yettiğince bağırıyor, milletin feryadından yer yerinden oynuyor, fakat bu sesi yalnız siz duyamıyorsunuz!

Kızmakla cellâdı çağırmak arasında bir kararsızlık geçirdi Sultan:

— Ne demek istiyorsun yâni?

— Demek istediğim şu ki, rahatsızlık sizin kulaklarınızda!

Kavuk sallayıcıların engellemeleri. Ne rağmen cebinden çıkardığı ilâcı ne rağmen kulaklarına damlattı, duyulan seslerin dayanılmazlığı karşısında neye uğradığını şaşırarak haşmetlüm, devletli ve dirayetli hükümdar, olduğu rivayet edilen o bir parçacık aklını oynattı!

Ancak yerine gelenler anladılar ki, Sultanlar halkın sesini duymamaya başladılar mı önce kendi kulaklarını şüphe etmeli, milletin Sultanı öldürtmek derecede bağırmasından kat sayıyı tabandan tavana değil; tavandan tabana doğru yükseltmeli.

Vedat SAYGEL

Görevinden alınan bir öğretmen bakkal oldu. — Gazeteler —



— Kim öğretecek, bakkal amca öğrettil..

Selâhattin'in Lâmbası



Yazan :

SUAVİ SÜALP

Çizen :

SEMİH BALCIOĞLU



Bir sadık kadın



Çeviren: Süheyla AYKUT

MORİS:
— Karının peşinde dolaşmak-
tan ne zaman vazgeçeceğinizi
lütfen bana söyley misiniz Frank?
diye sorunca oyunlarını ve sohbet-
lerini bir anda kesen Büyük İş ka-
bare müşterileri, merakla sesin gel-
diği tarafa döndüler.

Kabarenin barında bir kadeh içki
ile günün yorgunluğunu üzerinden
atmaya çalışan Moris'in, komşusu
Frank'ı görmesiyle üstüne yürümesi
bir olmuştur.

Frank'ın cevabı kısa ve sert oldu:
— Sen, herkesin bildiği bir boy-
nuzlusun!

Sonra içini çekerek devam etti:
— Ama ne yazık ki, seni boynuzlu
yapan ben değilim.

Kudurmuşcasına arkadaşının ya-
kasına yapışan Moris:

— Ahlâksız herif! diye bağır-
dı. Ka-
rımı, kötü kelimelerle lekelemeye
kalktığın için boğacağım seni! Onu
kandırarmamış olmanın verdiği kız-
gınlıkla ileri geri konuşmaya hak-
kın olmadığını anlayacaksın!

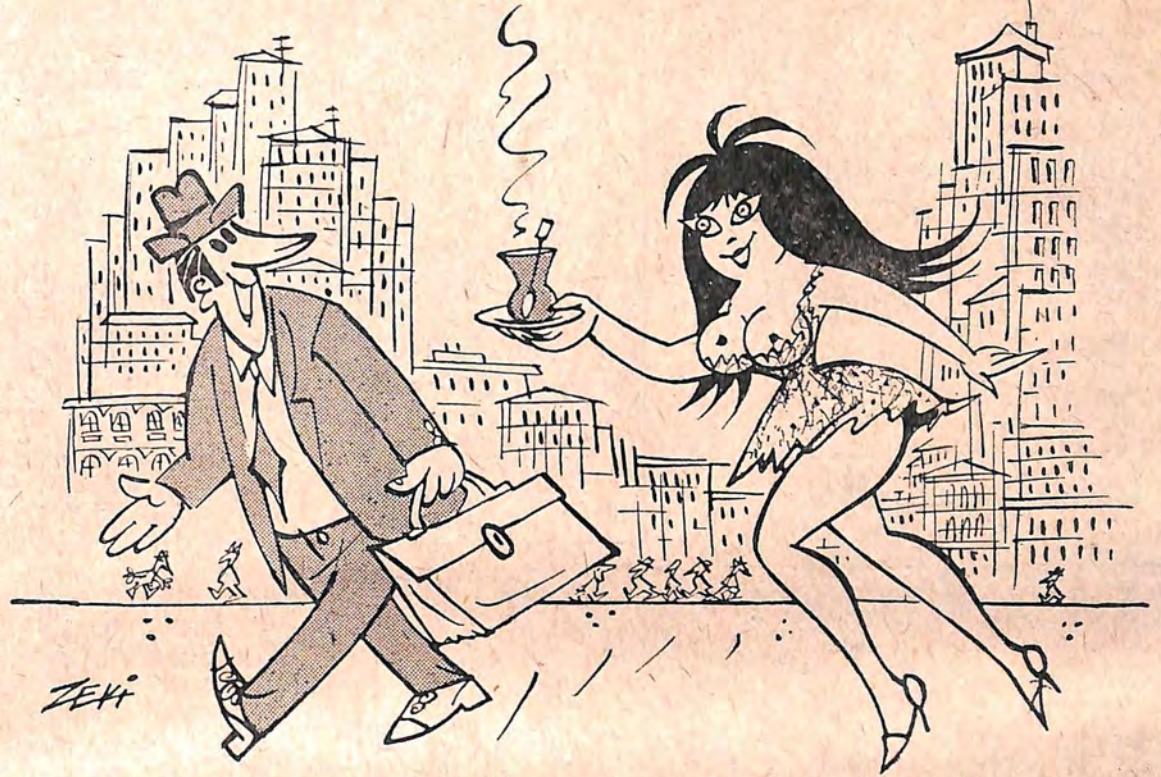
— Dur bakalım, hemen sinirlenme
de, beni dinle... Bir erkek ne kadar
güçlü de olsa, yine de biraz boynuz-

ludur. Napolyon bile öyleydi... Sen
neden olmayasın?

Moris, tuttuğu yakayı bıraktı:

— Bekâr olduğun için boynuzlu
sayılmıyorsun da, başkalarına boy-
nuz takmakla uğraşıyorsun değil
mi?

— Ne yâni, karın seni bu gece bek-
liyor mu?



— Teşekkür ederim karıcığım.. zahmet ettin, ben dairede içerdim!..

1970 YILINDA 4 MİLYON



TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60176 - A - 20266 - 170)

— Hayır. Yarın sabah döneceğimi
sanıyor. Hem ister bekler, ister bek-
lemez. Ne çıkar bundan?

— Şu halde vakit kaybetmeden e-
vine dönsen iyi edersin.

— Şimdi de içime kuşku sokmayı
deniyorsun, öyle mi?

— Beni dinle Moris. Seninle açık
konuşacağım. Evet, karının peşinde
koştuğum doğrudur. Bir insanın, ko-
cası sık geziye çıkan güzel ve çe-
kici bir kadın komşusu olursa, han-
gi erkek o kadına yalnızlığını unut-
turmaya çalışmaz?

— Rezil! Serseri!

— Hiç de öyle değilim dostum.
Benim yerimde olsaydın bahse gire-
rim sen de aynı şekilde davranırdın.
Hattâ daha fazlasını bile yapardın.

— Peki sen ne yaptın?

— Sudan bahanelerle üç kere evi-
nize gittim ve her seferinde de içe-
de genç bir yabancı erkeğin oldu-
ğunu gördüm.

— Musluk tamircisi, ya da posta-
cı olabilirdi gördüğün erkek.

— Sen, musluk tamircisini, ya da
postacıyı yatağında buldun mu hiç?

— Saçma!

— Elbette saçma... Ama ıhlamur
istemek bahanesiyle size gittiğim ge-
ce yalnızlığından cesaret alarak bi-
raz cüretkâr davranınca, şeffaf bir
sabahlık içindeki güzel karın «Sus»
anlamında parmağını ağzına götür-
dü ve gözleriyle yatak odasını işaret
etti.

— Vay kahpe!...

— Maalesef öyle... Çünkü yatağın-
da yatan erkeği gözlerimle gördüm!
İçtiği içkinin parasını veren Mo-
ris:

— Bekle biraz, diyerek öfkeyle
çıktı gitti.

Diğer arkadaşlarına dönen Frank:
— Onu izleyelim, dedi. Başına bir
felâket gelebilir.

Bir solukta eve varan Moris gü-
rültü etmemeye çalışarak cebinden
anahtarı çıkardı, kapıyı açarak içe-
ri süzülürdü. Sonra bir kedi sessizli-
ğiyle yatak odasına yaklaştı. Hızla
odaya dalıp elektriği açtı! Karısı çı-
lık atarak yerinden fırladı. Evet,
yalnız değildi kadın. Yanında yatan
bir adam vardı ve bu adam yapılan
baskına, atılan çığlıklara rağmen hiç
oralı olmadı.

Sinirden yerinde duramayan Mo-
ris:

— İşte yakaladım sizi! diye solu-
du. Bu herif kim?

Çıplak vücutlu genç kadın, tatlı
bir sesle fısıldadı:

— Sen...

Elimin tersiyle karısını iten haklı
koca:

— Sen beni, kendimi tanımayacak
kadar sarhoş mu sanıyorsun? diye-
rek yatağa sokuldu ki, daldığı derin
uykudan hâlâ uyanamamış olan ya-
bancı kendisine gerçekten ikiz dene-
cek kadar benzemiyor mu? Öfkesi
tepesine çıktı:

— Uyum gibi yaparak kurtulacağın
sanıyorsun ha? Ben seni şimdi ya-
taktan çıkartmamı bilirim!

Sıkılı yumruğunu bütün gücüyle
rakibinin suratına indiriverdi! Bir
yumruk, bir yumruk daha... Bomba
patlamasını andıran bir ses, odayı
sarstı. Dördüncü yumruğu indirme-
ye hazırlanan Moris şaşkınlıkla bak-
tı, az öncesine kadar yatağında ya-
tan adam yoktu.

Karısı sitemle:

— Vuracaktın ama, tırnaklarını
batırmıyacaktın, dedi. Gördün mü
yaptığını? Arthur'u patlattın!

— Patlattım mı?

— Patlattın tabii...

— Koskoca adamı...

— Ay, şimdi bir de patlattığını in-
kâr mı ediyorsun? İşte parçaları...

Yerden topladığı birkaç lastik par-
çasını kocasının avucuna bırakırken
devam etti:

— Sana çok benzeyen bu büyük
lastik bebeği yaptırmıyaydım geziye
çıktığın zamanlar yokluğunu nasıl u-
nuturdum, Frank gibi yılışık ziyaret-
çilerin çapkınlıklarından nasıl kur-
tulurdum? Zavallı Arthur'cu, pat-
ladı işte!

«Leopold Massiera'den»

AKBABA

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Fiyatı : 125 kuruş.

PAZARTESİ

Konumuz, Kolera!

Biliyorsunuz, bir-birbuçuk ay önce adının duyulması, dünyayı korkudan titretmişti! Türk'lüğün verdiği güven duygusundan mıdır, yoksa milletimizin bir mikroptan korkmayacak kadar kahraman olmasından mıdır ne, hiçbirimizin kılı kımlıdamamıştı.

El, mikropla gereken mücadeleyi etmiş, biz «Kolera tehlikesi diye bir şey yoktur. Her türlü tedbir alınmıştır» gibi demeçler vermiştik. Koskoca ülkede sesi en çok duyulan il de, İstanbul oluyordu.

Gazeteler, «Rusya'da başlayan kolera salgını, yurdumuzu tehdit ediyor» derken, Ankara'dan önce İstanbul cevap veriyordu:

«Koleraya karşı her türlü tedbir alınmıştır!»

Kolera, İran'a mı atladı? Tehdit, İstanbul'dan:

«Koleraya karşı her türlü tedbir alınmıştır!»

Irak'ta da fazla durmadı, atladı Suriye'ye... Arap dostlarımızdan en küçük bir şikâyet duyulmazken, İstanbul'un sesi duyuldu yine:

«Koleraya karşı her türlü tedbir alınmıştır!»

Eee, buna doğrudan doğruya «Tahrik yoluyla dâvet» derler.

Sonunda aldığımız tedbiri merak mı etti, yoksa kendi kendine, «Tebirsiz ülkelere girmek erkkelige yakışmaz» mı dedi, ne olduysa, elini kolunu sallaya sallaya gelip, İstanbul'u perişan etti!

SALI

Neden olacak?

Boğaz Köprüsünün planını çizen firmanın, daha önce Avustralya ve İngiltere'de yaptığı her iki köprü de çökmüş.

Haberi fotoğraflarıyla veren gazeteler, «Örnekleri ortadayken, Boğaz Köprüsü neden bu firmaya verildi?» diye yayın üstüne yayın yapıyor, soru üstüne soru yağdırıyorlar.

İhaleyi yapanların sözcüsü değiliz ama, sorunuzu, birkaç soruyla cevaplayalım yine.

Bu işin tek yetkilisi siz olsaydınız ve her Allahın günü, «Geçit inşaatında meydana gelecek küçük bir kayma, Aksaray'ın çökmesine sebep olabilir.»

«Şiddetli bir deprem, İstanbul'da son on yıl içinde yapılan yeni binaların hepsini yıkabilir.»

«Küçük bir kıvılcım, Beyazıt - Eminönü arasındaki koca adayı yakabilir.»

«Üniversite Kütüphanesi için açılan temel kazısında küçük bir çöküntü İETT merkez binasını yıkabilir.» gibi bildiriler yayımlayan çeşitli kuruluşların uyarılarını duyuyordunuz, neye karar verirdiniz?

Sanınız ya köprü yapımından vazgeçerdiniz, ya da, «Yıkılmaya namzet bir şehirde sağlam köprüünün ne



— Valla billâ, anam babam ölsün ki Kolera'yım yahu!..

iş var?» deyip, aynı firmayı tercih ederdiniz!

ÇARŞAMBA

Günlük

«Meçhul hastalık» olarak başlayan salgının geçirdiği değişimleri, jet Bakanımızın teşhislerinden izleyelim:

Birinci gün üç ölü, hastaneler dolusu hasta!

Sayın Bakan konuşuyor: «Salgın, kolera değildir!»

Aman aman ölüm olsun da, kolera olmasın.

İkinci gün, ölü sayısı yedi, hasta sayısı üçyüzün üstünde!

«Salgın, Salmonella grubundan Gastro Enterit'tir.»

Ölü var, yüzlerce hasta var ama, neyse ki hastalık yine kolera değil. Onsekiz ölü, beşyüz hasta!...

«Klinik olarak kolera'yı andırmakla beraber, hastalığın adı kolera değildir. Para-Tifo, ya da dizanteri olması muhtemeldir.»

Posta müvezzileri açlık grevi yaptı. — Gazeteler —



Yazısız

Hay Allah razı olsun. Kolera sanmıştık da, bayağı korkmuştuk.

Ölü sayısı otuzun üstünde, hastaneler adam almıyor!

«Salgının, kolera'nın en hafif türlerinden sayılan Para-Kolera olduğu anlaşılmıştır.»

Oh oh, yine de doğrudan doğruya kolera değil ya...

Kirkiki ölü, binyüz hasta!...

Nihayet baklayı ağzından çıkardı haspa:

«Parasını falan bırakın, bu düpe düz koleradır!»

Eee, sıradan bir sağlık adamıyla, koskoca bir Sağlık Bakanı arasında bu kadarcık bir ihtisas farkı olacak elbet.

Hastalığa kırk dakikada doğru teşhis koyanlara «Mütehasıs doktor» derler, daha bilgilileri teşhis için kırk kişinin ölmesini beklerler!

PERŞEMBE

Bilânço

Üç partinin birleşmesiyle «Türkiye Millet ve Güven Partisi» resmen kuruldu.

Birleşmeye katılanlar, YTP, MP, GP. Parlâmentodaki temsilcilerinin toplamı: 29... Yine Feyzioğlu lider...

Şu Tanrının işine, adı geçen üç partinin gidişine bakın siz...

1969 seçimlerine her biri otuz-kırk parlâmenterle girdiler, tam bir yıl sonra 29 temsilciyi bir arada görebilmek için üç parti birleştiler!

CUMA

Diğerleri?..

«Türkiye'deki her on araçtan altısı, mutlak kaza yapıyor!»

Bunu bizim trafikçiler değil, Avrupa Konseyi açıklıyor.

Diğerlerinin ne yaptığını sorarsanız, onlar da yedek parça arıyor!

CUMARTESİ

Rekabet

Şehrin belli başlı dertlerinin altından kalkamayan İstanbul Belediyesi, Kadıköy'de bir «Örnek Pazar» kurdu.

Ne yapsın?...

Temizlikte İzmir'le; esnaf kontrolünde Ankara'yla aşık atamayınca garip, kurduğu Örnek Pazar'la sözde Ortak Pazar'a çıktı rakip!

PAZAR

Bir yenisi

Oto yedek parçasıydı, margarindi, inşaat malzemesiydi derken, piyasadan lüks lâmbası camı da yok olmuş.

Diğerleri neyse ama, satıcılar lâmba camını saklamakta yerden göğe haklı.

Lüksten vergi alınacağını açıklayınca hükümet, lüksü lâmba sanıp hemen camını sakladı millet!

— Günaydın.
— He işde, ondan desek. Amma ben deyim olmaz mı?
— Sen de usda!
— Bak bakıym, bacağı falan açık olmasın, ayıptır.

Şöyle bir gözucuyla baktım:

— Tortop yatıyor.

— Zaten gendi top gibi. Şef efendi duymasın amma, tam gışlık avrat ha! Yaza heç mi heç gelmez. Amma gış dedin mi, hem dösşek, hem yorgan. Şişmanlar gafa dengi olurlar ya, bu nasılsa huysuz çıkmış. Boşuna şef efendiği bi deri bi gemik bırakmamış. Dün o zama-zingolar olunca herifin başının etini yedi. Bizim avrat böyle diyecek, o saat keserim vallaha. Niye lan bu memur milleti yuları hep avradın eline verir?

— Ne biliym ben Sefer ağa?

— Ben biliyorum, az gazandıkları için. Maaş az olunca, idare edemiyorlar, mecburen aylığı avradın avucuna sayıp sen idare et diyorlar. Vaziyet böyle olunca, önce maaş geliyor elden, sonra da yular, annadın mı yeğen? Gabahat hökümatta, yükseltecek bu heriflerin aylıklarını, hepsi gılibiklikden gurtulacaklar. Ben olsam hökümet yaparım vallaha, bu gadar herife yazık deel mi, avradın emrinde yaşıyorlar...

Arabanın etrafında bir dolanıp, lăstiklere baktıktan sonra:

— Ben şu arka sağdan şüpheliydim ya, ırzı gırk su goyuvermedi, dedi. Ee, basak gornaya, bu avradın uyanma saatını beklersek, öyleni buluruk. Neden dersin kalkmaz öy-lenden evvel. Böyle şişmesinin var bir sebebi hikmeti. Ya şef efendi eyice hüdâyı nebatat, yâni ya ot, ya da avradın rahatı çok yerinde.

Kornaya bastı. Kadın sıçrar sıçramaz Sefer ağa:

— Günaydın'ı yapıştırdı.

Kadın anlamadı:

— Ne diyorsun? dedi.

Sefer ağa tekrarladı, diline yumuşaklık katarak:

— Günaydın diyorum, günaydın. Hani sizin evlerde sabahları derler de.

— İyi, günaydın... Gittimedik mi biz gece?

— Yok, yengem rahat uyusun diye heç gıpratmadık arabayı yerinden.

— Amma rahat uyudum ya!...

— Yenge, birinci sınıftır. Yayh goltuk mübarek.

— Kütük kütük... İki sandık...

Sefer ağa güldü:

— Ara sıra böyle yerlerde yatacan ki, mezeri anlayasın, dedi.

— Ağzımı hayra aç!

— Lâf misali yenge!

— Bey nerde?

— Arkaya geçmişidir.

— Çağırsana bana onu!



Sefer ağa kornayı bir daha öttürdü:

— Şef efendi, şef efendi! diye bağırdı.

Şef, başını brandaların arasından çıkardı:

— Yenge hanım çağırıyor şef efendi... Günaydın, hanım kızlara da günaydın!

Şef aşağı inince, karısıyla bir şeyler fısıldaşılar. Sefer ağa:

— Çalı dutacaklar, dedi.

— Ne çalı?

— Çiş oğlum, çiş. Tecrübeli Sefer ağa bilmez mi, bilir. Ee, biz daha yarım saat burdayık. Şindi kızlar da çalı dutmaya enerler.

Gerçekten aile komple olarak bir taşın arkasına gittiler. Sefer ağa bir cevher daha yumurtladı:

— Yarım saattan evvel gelmez bunlar, dedi. Niye dersin, memur milleti parayı az gazandığı için zor çıkarır.

Güldüm.

— Niye güldün lan? Gel biz şu fara gündüz gözünyen bi bakak! dedi.

Sağdaki farı söktük. O sırada aile yine komple olarak, önde anaları, arada yavruları, en arkada babaları tuvaletten döndüler. Kadın:

— Gene mi tamir? dedi.

Sefer ağa:

— Ufak iş, dedi.

— Allah daha büyüğünden saklasın, nasıl olsa geceyi yolda geçirdik.

Telin çıkış ucunu takip ettik. Alta, sonradan eklenmiş bandlı bir yer kopmuştu.

— Tamam, dedi Sefer ağa, ârıza ordan...

Teli tekrar bağladık, band yerine kâğıt sardık. Farları yaktık, ikisi de yandı.

— Top top, dedi Sefer ağa arabası için. Tekrar yerlerimize geçtik. Araba hareket etti.

— Nasıl, rahat uyudunuz mu? dedim Şengül'e.

— İyi oldu, dedi, bizim için bir değişiklik.

Birgül:

— Ama benim belim ağrımış, dedi.

Oğlan da:

— Boynum, dedi.

Şengül sordu:

— Siz üşümediniz mi?

— Yoo!

Ereğli'de bir mola verip sabah kahvaltısı ettik. Sefer ağa tam beş bardak çay içti orada da... Neşesi yerindeydi:

— Bundan sonra dümdüz, diyor-du, Allahtan kar da yok denecek kadar az.

Gece karanlıkta Konya'ya vardık. Gerçi gündüz gözüyle de varırdık ama, Sefer ağamın söylediğine göre böyle bir ârıza ilk kez başına geliyormuş. Tevzi makarasının bilmem neyi yalama olmuş. Aslında dünya yalama olurmuş ama, makaranın orası yalama olmazmış. Fakat akıl almaz, nasılsa olmuş. Onun da çaresini buldu Sefer ağa. İpler sardı, sakızlar yapıştırdı... Bu iş dört beş saatimizi aldı.

Konya uzaktan gözükünce kimbilir nasıl dua etmişlerdir şef efendiyle karısı:

«Nasıl getirdi bu araba bizi buraya?» diyerekten.

Belki Sefer ağa da hayret etmiş-tir bu mucizeye Konya'yı görünce:

«Ulan bu araba bu gadar yolu de-per de nasıl gelir buralara?» diye.

Eşyaları indirdik. Şefle, yengeyle, kızlarla ayrı ayrı vedalaştık, hakla-rımızı helâl ettirdik.

— Yeğen, dedi Sefer ağa, gidek bi otele yatak!

Arabayı bir garağa bırakıp otele gittik. Yemeğimizi hemen otelin ya-nındaki lokantadan yedik ve erken-den uyuduk.

Sefer ağa sabahleyin dört döndü Konya'yı, Adana'ya bir iş bulurmu-yum diye. Ama ne yük bulabildik, ne de insan...

— Gismetten gayrısı olmaz, dedi... Ve gazladık Adana'ya.

Sefer ağamın keyfi yerindeydi. Bu keyif, hem arabaya güveni arttığı içindi, hem de bu kış günü böyle derme çatma bir arabayla uzun yo-la çıkıp üç beş kuruş kazandığı için-di.

— Yeğen, diyordu, bundan sona-

Isdanbıl'a bile giderik, yeter ki iş olsun.

— M..... e?

— Lan amma tuturdun sen şu M..... i ha? Yoksa bi sevdiğin mi var orda?

— Yok sefer ağa!

— Ne biliym, iki lâfının biri ora, sanki orda gaz ya guysusu varmış gibi. Allahıma bi iş bulup Isdanbıl seferi yapacan, ondan sona yatacan bi ay.

Diyemedim:

«Yahu Sefer ağa, biz ancak bir ayda İstanbul'a gider geliriz» diye.

— Hele araban biraz yeni olacak yeğen, yaz günü çekecen banadurayı, çekecen bamıyayı, çekecen gaba-ğı, para onda. Neymiş bizim daş gamyonculuğu, aynı şeşşğin guyrı-ğu gibi. Heç işde, aldığın parayı lăş-diğe ver, benzine ver, galmasın el-de avuçda üç beş gurus. Revayı hak mı lan bu?... Dur yeğen, hele şu iş-ler biraz düzelsin, şu arabayı bi el-den geçirek, borçları morçları ödi-yek, ondan sona bi yeni motor, bi yeni şanzuman, bi yeni defransiyel, ondan sona sür isdersen Ay'a. Allah kerim, gün doğmadan neler doğar demiş atalar! Allahın izniyle nasıl olsa boşuk, arkamızdan govalayan yok, dutarık gece sabah Adana'yı. Belli olmaz, bakmışın Ereğli'den, U-luğışla'dan iş de çıkar... Hele bi de öyle iş çıkdı mı, benzın beleşe ki, ne beleşe...

Bir türkû söylemeye başladı. İlk kez sigara uzattı keyfinden bana:

— İçmem, dedim.

— İç lan işde, dumanı tütünsün!

Yaktım sigarayı... Mavi dumanla-rın ardından Raziye'yi gördüm. Si-yah mantosuyla karların arasından el kaldırıyor bize:

«Beni de alın» diyor.

Alyoruz... Sefer ağaya:

«Artık M. e gitmemize ge-rek kalmadı» diyorum.

«Niye?» diye soruyor.

«İşte Raziye bu!» diyorum.

«Sahi bu mu?» diyor.

«Bu ya...»

«Çok güzelmiş lan, niye uçurdun böyle bir keklili elinden?»

«Okuyup adam olmak için...»

«Oldun mu?»

«Mâvin oldum ya...»

«Arslan gibi, arslan... Ama yazık etmişin, hem gendine, hem de gül gibi grıza... Peki peki, üzme tatlı ca-nını. Ben buradan hemen iniyim, siz binin gedin, nereye giderseniz ge-din... İderseniz şöyle bi yol kena-rına çekin, sevişin. Sevişin ya, öz-lemişinizdir birbirinizi... Golay mı bu, ayrılık yakar insanı, yakar, da-rı kebabı gibi yakar...»

Sefer ağamın sesiyle irkildim:

— Daldım lan gene yeğen, diyordu.

— Öyle mi?

— Heyya... Var oğlum senin bi derdin, hem de deyim mi sana, val-laha billâha gız derdi. Biz kaçın gırtasıyk?

Pofladım...

— De hele yeğen...

— Ne deyim, ayrıldık ki, o biçim ayrıldık.

— Ayırır gahbe aahlar, ayırır. lar... Sanki den sırf bu iş için gel-mişdir diynaya, onu bundan, bunu ondan ayırırsınlar.

— Ama gabahat benim...

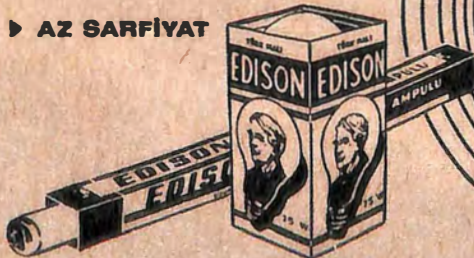
Bu sırada bir cayırı koptu araba-nın ardından... Zavallı pas yığını, sarsıldı sarsıldı, durdu... Sefer ağa-nın bir anda neşesi yok oldu. Motor kendi kendine istop etmişti. Önce hiç kıpırdamadı Sefer ağa yerinden,

— Acaba n'oldu ki? dedi yüzü sap-sarı...

(Devamı var)

EDISON

BOL IŞIK ► AZ SARFIYAT



gün
ışığını
aratmaz!

1879'da elektrik ampulünü icad eden Edison

(İlanlık : 138 — 171)



— Eller yukarı... Cepler dışarı!..

Ne ayıp

İkinci çocuğunu dünyaya getiren madam Dupont, haberi on yaşındaki kızına nasıl vereceğini düşündü taşındı, sonunda nelerden kalma usulde karar kıldı:

— Artık senin de küçük bir kardeşin var yavrum, dedi. Dün gece bir leylek getirdi onu bize. Küçük kız hayretle bağırdı: — Ne diyorsun anne? Babamın seni bir leylekle aldatacağı dünyada aklıma gelmezdi!

★

Prensip

Genç kız sordu: — Evlenme teklifinizi kabul etmezsem ne yaparsınız? Erkek cevap verdi: — İntihar ederim! — Aman Allahım!... Fikrinizi değiştiremez misiniz? — Katiyyen! Bu gibi durumlar da daima intihar ederim!

★

Bilgili kaptan

Küçük vapur, sâkin sâkin yol alıyordu. Yolculardan biri kaptana sordu:

— Yolculuğumuzun tehlikeli bir tarafı yok değil mi kaptan?

— Hayır, diye cevap verdi kaptan. Ben bu denizin bütün özelliklerini bilirim. Neresi sığdır, nereleri kayalıktır, gözü kapalı gösterebilirim.

O anda korkunç bir çatırdama oldu ve ardından kaptanın sâkin sesi duyuldu:

— Bakın, işte adını ettiğim o kayalardan birinin üstündeyiz şimdi!



Yazısız



Trenler

Uykusuz geçen bir gecenin sabahında öfkeyle otel kâtibini çağıran turist:

— Sizden, tren gürültülerinin işitilmeyeceği bir oda istemiş-tim, dedi. Oysa bütün gece lokomotif sesinden gözümü yummadım!

— Yanılıyorsunuz mösyö, diye ellerini oğuşturdu kâtip. Duyduklarınız, lokomotif sesi değildir. Bitişigimizdeki şantiyenin gece postasında çalışan Alman işçileridir. Çok terbiyeli kimseler olduklarından birbirlerine tuğla verirken durmadan, «Biteşön, dankeşön, biteşön, dankeşön» derler.



Yazısız

Rüya

Sabah karanlığında kocasını uyandıran madam Olive:

— Çok güzel bir rüya gördüm, dedi. Sen at yarışlarında kazanmışsın ve bana geçen hafta Paradis caddesindeki kuyumcudada gördüğümüz pırlanta bileziği almışsın. Pırlanta görmek neye yolur acaba?

Kocası gülümseyerek cevap verdi:

Gazinoda iyice kafaları çeken iki Paris'li, iki yana yalpalayarak rayların üzerinde yürüyorlardı. Bir gürültü oldu, bir düdük öttü, telâş ve korkuyla sığındıkları duvar dibinde şaşkınlıklarının geçmesini beklerken, önlerinden ışıl ışıl bir tren geçti.

Sarhoşlar

Sarhoşlardan biri:

— Vay canına, dedi. Güzel bir şehir ama, ışıklandırılış şekli oldukça garip!

— Haklısın, dedi arkadaşı. Kontak mı oldu, ne... İlk ev ateş aldı!



— Kalbiniz kuvvetliyse bu hizmetçiye tavsiye ederim!..

Teselli

Ünlü iş adamı Edvard'm biricik kızı, şoförüyle kaçmıştı. Büyük bir skandaldı bu. Son derece öfkelenen baba kaçak aşıkla günlerce aradı, fakat izlerini hiçbir yerde bulamadı. Yine böyle bir günün akşamı umutsuz ve yorgun evine dönünce, kocasının durumuna son derece üzülen eş, teselli gereğini duyarak yanına sokuldu, şefkatle erkeğinin saçlarını okşadı ve:

— Seni üzgün görmek beni de üzüyor sevgilim, dedi. Biricik kızımızın evini terketmesi elbette hoş değil. Fakat, farzet ki bu kız senden değil. Eee, senden olmayan bir kız için de kendini neden harap edersin bilmem ki!

★

Yemek

Fokur fokur kaynayan büyük tencerenin kapağını kaldıran zenci şef, içerdn gelen, «Ah, of, aman!» seslerini duyunca, kepeyle yanına sokulan onüçüncü karısına:

— Koy onu yerine, dedi. Görmüyor musun, daha pişmemiş!

★

Öc

İki şarkacı konuşuyorlardı. Bir:

— Dün gece dayınların davetindeydim, dedi. Peşpeşe tam yedi şarkı söyledim onlara.

Beriki sevinçle:

— Çok iyi yapmışsın, dedi. Zira kötü bir şeyle karşılaşmalarını öylesine istiyordum ki!..

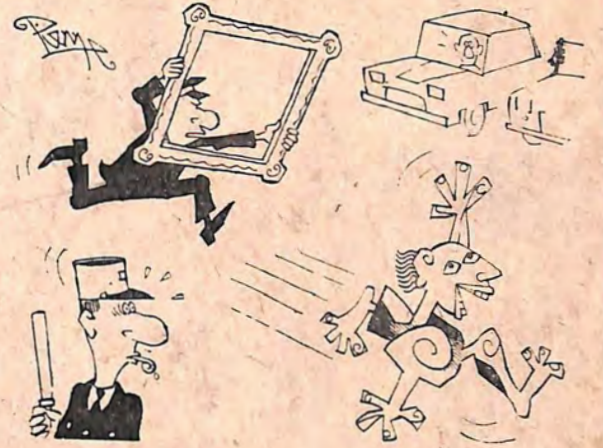


— Soyunursam bana da bir buket çiçek çizer misiniz?!

Dünya Karikatürleri



— MANEVRA TABİRİYLE "GÖÖÜS GÖÖÜSE GELMEK" BUNA DENİR İŞTE ARKADAŞ !!



— YETİŞİİN ... BİR PICASSO KAÇTI !!



— DOLGULARIN SAĞLAM OLUP OLMADIĞINI ANLAMAK İÇİN ŞİMDİ SİZİ ÖPECEĞİM !!

Aşkta Mizah

PROFESYONEL AŞK .

Hesap Listesi:
Tavla ücreti 50 f.
Yedi kat göklerde 100 f.
Yatak parası 30 f.
Yekün 180 f.



ROLİCABİ AŞK .

Bu moruk karıya "seni seviyorum" demek lazım ama diyemiyorum...



AŞKERİ AŞK .

Bu bölgede manevra yapıyorum generâlim..



YAGAK AŞK .

Kadın istiyorum.
Kadın istiyorum
Kadın istiyorum.
Kadın istiyorum..



SPORTİF AŞK .

SIRADAKİ AŞK .



DAĞCININ AŞKI .

Tepeye ulaştım... Şimdi keşfe çıkıyorum...



MÜZİK MERAKLISININ AŞKI .

KLİK KLAK.
KLİK KLAK
KLİK KLAK
KLAK KLAK...



	İSTANBUL 1962	GALATA 1962	K.GÜMRÜK 1962	
İZMİR 1962	ÜSKÜDAR 1962	OSMANBEY 1962	KADIKÖY 1962	
BEYOĞLU 1962	İZMİR ÇARŞI 1962	ALSANCAK 1962	BARTIN 1962	ARNAVUTKÖY 1962
İZMİR BAŞDURAK 1962	KONYA 1962	YENİŞEHİR 1962	SİLİVRİ 1962	ADANA 1962
ANKARA DÖRTYOL 1962	İZMİR KAPILAR 1962	İSTANBUL AKSARAY 1962	SAMATYA 1962	POLATLI 1962
SAFRANBOLU 1964	SAGMALCILAR 1962	ANKARA ANAFARTALAR 1962	ÇEMBERLİTAŞ 1962	ESKİŞEHİR 1962
ÜMRANİYE 1967	KARABÜK 1965	ZEYTİNBURNU 1963	ŞİŞLİ 1962	KIRIKKALE 1962
BAKIRKÖY 1967	HAYRABOLU 1967	SİLAHTARAĞA 1966	G.OSMANPAŞA 1964	
SİNCAN 1968	ANKARA ABDİNPAŞA 1968	ÇORLU 1967	BURSA M.KEMAL PAŞA 1967	
ANKARA KARŞIYAKA 1969	İZMİR İZMİT 1969	ANKARA TOPRAKLİK 1968	PINARHISAR 1968	
KOCA M.PAŞA 1969	SARAY 1969	İZMİR YEMİŞÇİLER 1970	ANKARA İSKİTLER 1969	
MURATLI 1970	ZONGULDAK 1970	İZMİR KARŞIYAKA ?	İSTANBUL YEŞİLTEPE 1970	
BANDIRMA ?	DENİZLİ ?	İSTANBUL FİKİRTEPE ?	BURSA 1970	

Şubelerimiz emrinizde ve hizmetinizdedir.

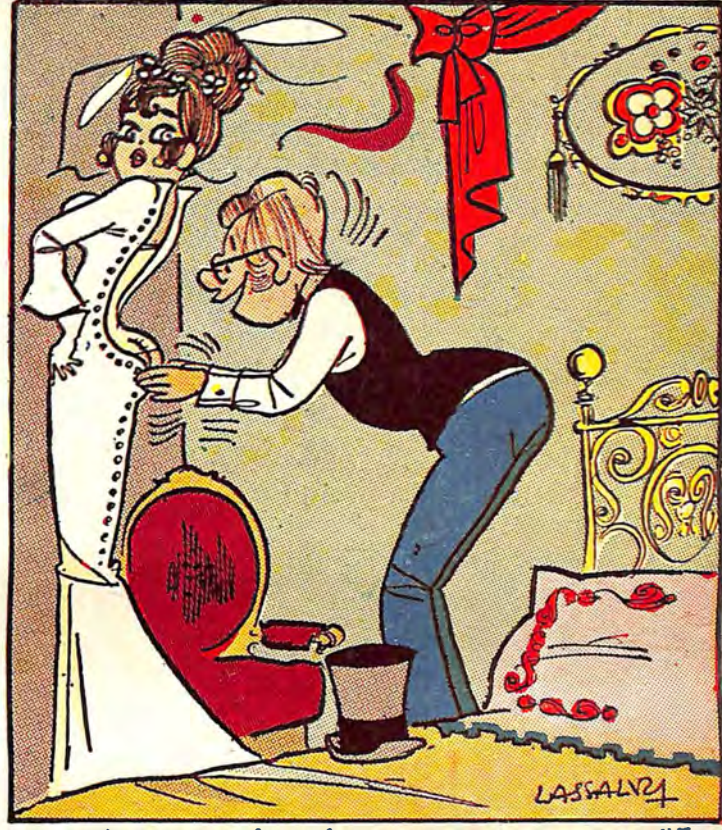
ANADOLU BANKASI

(Feza Reklâm : 1097 — 172)

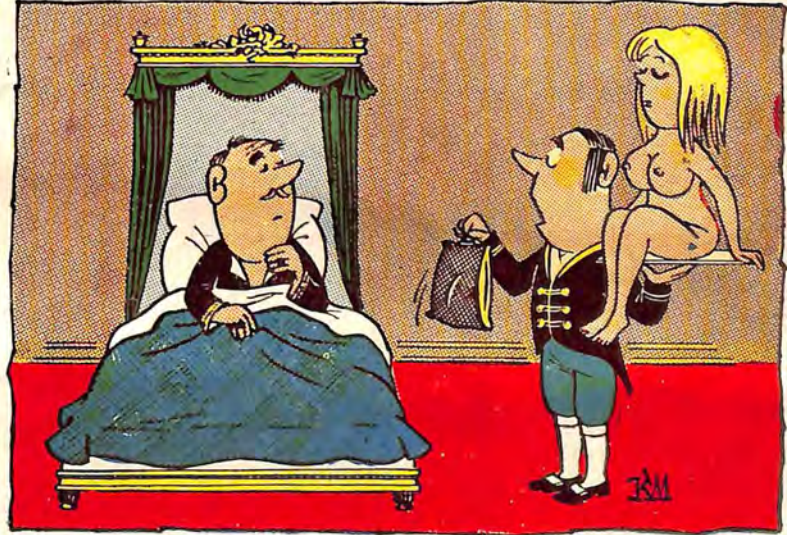
AKHAK



— SON NİŞANLIMI ÇILGINCA SEVİYORDUM... TAM EVLENECE-
ĞİMİZ SIRADA BABASI İFLÂS ETMESİN Mİ !..



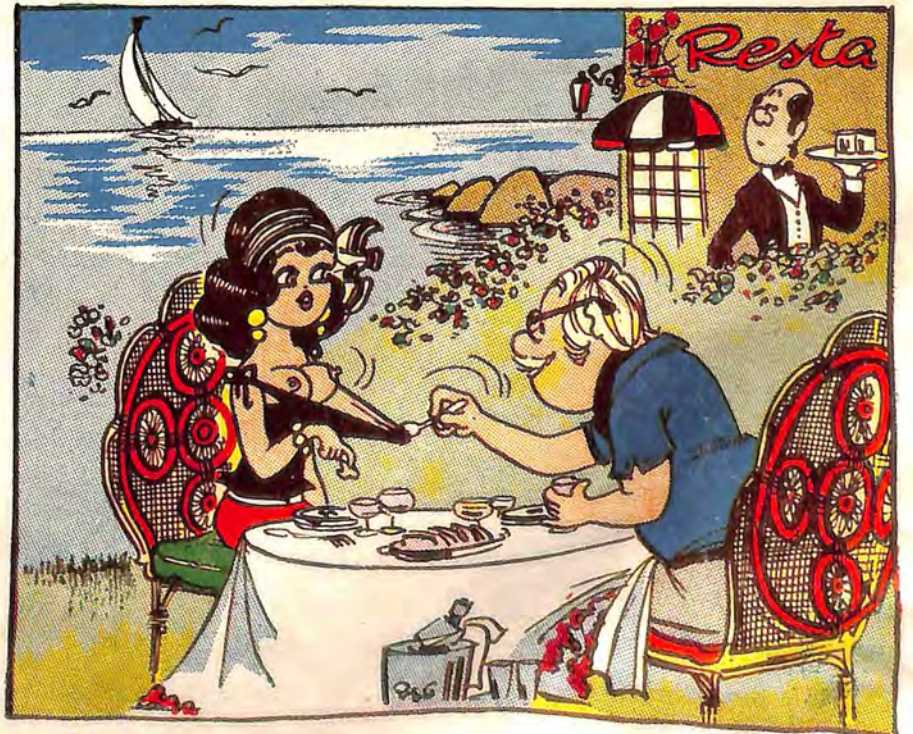
— GELİNLİK ELBİSESİNE BU KADAR ÇOK DÜĞ-
ME YAPTIRILIR MI CANIM ?



— BEYEFENDİ, BU GECE YATAK ISITICILARINDAN HAN-
GİSİNİ İSTİYORLAR ?..



— BİLİYORUM, İKİZLERİ GÖRMEK İÇİN SABIRSIZLA-
NIYORSUNUZ .HADI, GELİN DE GÖSTERİLMİ...



— SİZİN KADAR OBURUNLU DA HİÇ GÖRMEDİM...